

Sbírka zákonů a nařízení republiky Československé

Částka 106.

Vydána dne 31. prosince 1947.

Cena Kčs 7.40

OBSAH:

(225.—231.) 225. Zákon o myslivosti. — 226. Zákon, jímž se mění, doplňují a sjednocují některá ustanovení vojenských trestních řádů. — 227. Zákon o jednorázových mimořádných přídavcích k důchodům z veřejnoprávního sociálního pojištění pro rok 1947. — 228. Nařízení o přísaze členů Sboru národní bezpečnosti. — 229. Nařízení, jímž se vymezují úkoly národní bezpečnosti. — 230. Vyhláška o úlevách z visové povinnosti ve styku s Bulharskem. — 231. Nařízení, jímž se nově upravují některé úkoly dvouletého hospodářského plánu.

225.

Zákon

ze dne 18. prosince 1947

o myslivosti.

Ústavodárné Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

Oddíl I.

Právo myslivosti, druhy zvěře a honební pozemky.

§ 1.

(1) Myslivost jako hospodářská a kulturní hodnota jest odvětvím zemědělské a lesní prvovýroby, které záměrnou hospodářskou činností sleduje řádný chov, ochranu a lov zvěře, jakož i hospodářské zhodnocení ulovené zvěře.

(2) Právo myslivosti jest oprávnění zvěř (§ 2) chovati, hájiti, stíhati, chytati, stříleti nebo jinak usmrcovati a přivlastňovati si ji živou či mrtvou, vcelku či zčásti (na př. shozené paroží) a sbíratí vejce zvěře pernaté. Jest nerozlučně spojeno s vlastnictvím honebního pozemku, může se vykonávati pouze podle ustanovení tohoto zákona a předpisů vydaných podle něho a nemůže býti jako samostatné věcné právo zřízeno.

§ 2.

(1) Zvěř podle tohoto zákona se rozumí:

a) zvěř užitečná:

srstnatá: zvěř jelení (*Cervus* a jiné rody), daňčí (*Dama dama*), srnčí (*Capreolus capreolus*), kamzičí (*Rupicapra rupicapra*), kozorohá (*Capra ibex*), mufloní (*Ovis musimon*), zvěř černá (*Sus scrofa*), svišť horský (*Marmota marmota*), zajíc (*Lepus europaeus*) a králík divoký (*Oryctolagus cuniculus*),

pernatá: dropi (*Otididae*), tetřev hlušec (*Tetrao urogallus*), tetřev obecný (*Lyrurus tetrix*), jeřábek lesní (*Tetrastes bonasia*), krocan divoký (*Meleagris gallopavo*), bažanti (*Phasianidae*), koroptev polní (*Perdix perdix*), křepelka obecná (*Coturnix coturnix*), jeřábi (*Megalornidae*) a všechno ostatní ptactvo vodní a bahenní, kvičala obecná (*Turdus pilaris*), cvrčala obecná (*Turdus musicus*), brávník obecný (*Turdus viscivorus*), divočí holubi (*Columbidae*);

b) zvěř škodlivá (škodná):

srstnatá: medvěd (*Ursus arctos*), rys (*Lynx lynx*), kočka divoká (*Felis silvestris*), vlk (*Canis lupus*), liška (*Vulpes vulpes*), kuna lesní (*Martes martes*), kuna skalní (*Martes foina*), tchoř (*Putorius putorius*), norek (*Lutreola lutreola*), hranostaj (*Mustela erminea*), lasice čili kolčava (*Mustela nivalis*),

vydra (*Lutra lutra*), jezevec obecný (*Meles meles*), veverka obecná (*Sciurus vulgaris*) a v bažantnících i jezek obecný (*Erinaceus europaeus*).

pernatá: všechny druhy orlů (*Aquilidae*), sokol stěhovavý (*Falco peregrinus*), raroh veliký (*Falco cherrug*), ostrůž obecný (*Falco subbuteo*), dřemlík obecný (*Falco columbarius*), luňáci (*Milvinae*), jestřáb obecný (*Accipiter gentilis*), krahujec obecný (*Accipiter nisus*), pilich šedý (*Circus cyaneus*), pochop rákosní (*Circus aeruginosus*), moták jižní (*Circus macrourus*), moták obecný (*Circus pygargus*), všechny druhy kání (*Buteonidae*) kromě káně včelojeda (*Pernis apivorus*), supi (*Aegypiidae*), výr (*Bubo bubo*) a sovy (*Strigidae*), volavka popelavá (*Ardea cinerea*), kormorán obecný (*Phalacrocorax carbo*), roháči (*Podicipidae*), straka obecná (*Pica pica*), vrána šedá (*Corvus cornix*), vrána černá (*Corvus corone*), havran (*Corvus frugilegus*), sojka obecná (*Garrulus glandarius*), krkavec veliký (*Corvus corax*), ořešník kropenatý (*Nucifraga caryocatactes*) a kavka (*Coloeus monedula*).

(2) Vládním nařízením může být výpočet zvěře (odstavec 1) rozšířen.

§ 3.

Nehonební pozemky jsou: hřbitovy, pozemky zastavěné, nádvoří, dvory, zahrady, různě ohrazené, parky, náměstí, návsi, tržště, železnice, nádraží, ulice, silnice a cesty uvnitř zastavěných ploch. Jiné pozemky může za nehonební prohlásit z důvodů bezpečnostních okresní národní výbor, z důvodů vojenských ministerstvo zemědělství v dohodě s ministerstvem národní obrany.

§ 4.

Právo myslivosti může být vykonáváno v honitbách společenstevních, sloučených honitbách společenstevních (§ 7) nebo v honitbách vlastních a v oborách, a to podle uznávaných mysliveckých zásad.

§ 5.

(1) Honební pozemky v obvodu jedné obce, pokud nenáleží k vlastní honitbě nebo k oboru, tvoří společenstevní honitbu, jsou-li souvislé a mají-li nejméně 150 ha honební plochy. Ve společenstevních honitbách, v nichž dosud byla a jest chována zvěř jelení, daňčí, srnčí, mufloní, kamzičí nebo kozorohá, může ministerstvo zemědělství, na Slovensku pově-

řectvo zemědělství a pozemkové reformy, po slyšení Jednotného svazu zemědělců a Československé myslivecké jednoty (§ 61) stanovit nejmenší výměru honitěb na 400 ha.

(2) Souvislé honební pozemky téhož vlastníka nebo těchže spoluvlastníků o výměře nejméně 200 ha, i když nejsou v obvodu pouze jedné obce, tvoří vlastní honitbu. Honební pozemky lesnických škol a výzkumných ústavů pro výzkum zvěře mohou být uznány ministerstvem zemědělství, na Slovensku pověřenectvem zemědělství a pozemkové reformy, za vlastní honitbu, i když nedosahují předepsané nejnižší výměry, bez ohledu zda jde o pozemky polní či lesní.

(3) Obory jsou pozemky určené k chovu zvěře, trvale a dokonale oplocené tak, že chovaná zvěř srstnatá nemůže z nich volně vybíhat, vyjímajíc zvláštní náhodné případy. Pokud jde o podmínku trvalého a dokonalého oplocení, může okresní národní výbor, je-li nedostatek oplocení nahrazen jinou přirozenou překážkou, povolit výjimky.

(4) Souvislé jsou pozemky tehdy, lze-li se dostat s jednoho na druhý bez překročení pozemku cizího. Cesty, silnice, železnice, přirozené a umělé vodní toky a nádrže nebo úzké pozemkové pruhy, na nichž výkon práva myslivosti podle zásad řádné myslivosti není možný, bez rozdílu komu vlastnický náleží, přetínají-li honitbu, nepřerušují souvislost pozemků, pokud leží tak, že by byly souvislé, kdyby honitba nebyla jimi přetata; ve směru podélném nezakládají souvislost mezi pozemky jimi spojenými. V pochybnostech rozhoduje okresní národní výbor po slyšení Jednotného svazu zemědělců a Československé myslivecké jednoty.

§ 6.

(1) Honební pozemky, které podle § 5 tvoří společenstevní nebo vlastní honitbu nebo jejich součást, musí být přičleněny zásadně ke společenstevní honitbě, pokud zásady řádné péče o myslivost nevyžadují, aby tyto pozemky byly přičleněny k honitbě jiné.

(2) O přičlenění podle odstavce 1 rozhoduje okresní národní výbor na návrh zúčastněných vlastníků, propachtovatelů a pachtýřů honitěb nebo z moci úřední. Nárok na přičlenění nutno uplatnit 3 měsíce před uplynutím doby pachtovní, kdyby snad pozemky v odstavci 1 uvedené byly k jiné honitbě připachtovány.

(3) O přičlenění podle předchozích odstavců vydá okresní národní výbor písemné rozhod-

nutí, v němž stanoví také výši pachtovného podle průměru pachtovného nejbližších tří příbližně stejně hodnotných honiteb, nedojde-li mezi stranami k dohodě o výši pachtovného.

(4) Přiřčení-li se pozemky uvedené v odstavci 1 ke společenstevní honitbě, stávají se jejich vlastníci členy příslušného honebního společenstva, pozbývají tím nároku na pachtovné stanovené podle odstavce 3 a jsou oprávněni státi se členy myslivecké společnosti (§ 21, odst. 3), která je pachtýřem honitby, k níž pozemky byly přiřčeny, a to v poměru podle výměry přiřčených pozemků.

(5) Přiřčení-li se pozemky uvedené v odstavci 1 k vlastní honitbě, jsou jejich vlastníci oprávněni státi se stálými loveckými hosty vlastníka honitby, provozuje-li výkon práva myslivosti na vlastní účet, avšak v tom případě jako stálí lovečtí hosté pozbývají nároku na pachtovné podle odstavce 3, nebo členy myslivecké společnosti, která vlastní honitbu zpachtovala, a to v poměru podle výměry přiřčených pozemků.

(6) K honitbám uvedeným v § 5, odst. 2, větě druhé mohou být přiřčeny honební pozemky v míře, jak toho vyžaduje účel uvedených honiteb. O přiřčení rozhodne ministerstvo zemědělství, na Slovensku pověřenectvo zemědělství a pozemkové reformy.

§ 7.

(1) Honební pozemky uvedené v § 6, odst. 1, které jsou v obvodu různých obcí, může okresní národní výbor sloučiti v jednu samostatnou společenstevní honitbu sloučenou, navrhne-li to nadpoloviční většina vlastníků těchto pozemků a dosáhne-li se tímto sloučením 150 ha souvislé honební plochy. Jde-li o obce ležící v obvodech různých okresních národních výborů, rozhodne o sloučení zemský národní výbor, na Slovensku pověřenectvo zemědělství a pozemkové reformy. Jde-li o obce ležící v obvodech různých zemí, rozhodne ministerstvo zemědělství.

(2) Sousedící společenstevní honitby různých obcí může okresní národní výbor sloučiti v jednu sloučenou společenstevní honitbu, navrhnou-li to obě honební společenstva a je-li sloučení v zájmu lepšího výkonu práva myslivosti. Ustanovení odstavce 1, věty druhé a třetí platí obdobně.

§ 8.

(1) Honitby (společenstevní, sloučené společenstevní nebo vlastní), které nově vznikají za platnosti tohoto zákona, vyžadují schválení okresního národního výboru.

(2) Kdo žádá o schválení honitby podle odstavce 1, musí prokázat podmínky stanovené pro vznik honitby.

(3) Aby nově vznikající i dosavadní honitby byly v souladu se zásadami řádného provozu myslivosti v honitbách, mohou být zaokrouhleny; zaokrouhlení provádí a schvaluje na návrh stran okresní národní výbor.

(4) Zaokrouhlení se provede pokud možno výměnou honebních pozemků, při čemž hranice obcí, okresů a po případě zemí nejsou na překážku.

(5) Nedojde-li k dobrovolnému zaokrouhlení, rozhodne o něm na návrh vlastníka honitby (honebního společenstva nebo majitele vlastní honitby) okresní národní výbor po slyšení Jednotného svazu zemědělců a Československé myslivecké jednoty. Návrhu budiž vyhověno, zejména jde-li o pozemky zabíhající do cizí honitby nebo mezi cizí honitby, nebo jde-li o získání vhodné hranice honitby. Návrh budiž podán alespoň 3 měsíce před ukončením pachtovní doby.

(6) Klesne-li zaokrouhlením výměra honitby pod předepsanou výměru, zachová se honitba přes to jako samostatná honitba, pokud zbývající výměra dosahuje alespoň čtyř pětín předepsané výměry.

(7) Při zaokrouhlení platí obdobně ustanovení § 6, odst. 3 až 5.

Oddíl II.

Správa a využití honitby.

§ 9.

Vlastníci honebních pozemků jedné společenstevní honitby tvoří honební společenstvo. Honební společenstvo je veřejnoprávní korporací. Na Slovensku platí ustanovení § 62, odst. 5.

§ 10.

(1) Honební společenstvo se usnází na valném shromáždění. O svolání valného shromáždění musí být zpraveni vyhláškou na úřední obecní tabuli členové honebního společenstva 7 dní předem; ve vyhlášce musí být uveden

předmět jednání, místo a doba schůze, kterou jest stanoviti mimo pracovní dobu v místě obvyklou. Členy ze sousedních obcí nutno zpravit zvláštní vyhláškou v těchto obcích. Valné shromáždění, na němž je třeba zvoliti honebního starostu a honební výbor, svolává a do zvolení honebního starosty jeho jednání řídí dosavadní honební starosta. Při prvním ustavení honebního společenstva svolává a řídí valné shromáždění předseda místního národního výboru nebo jeho zástupce. U společenstevní honitby sloučené svolává a řídí v tom případě valné shromáždění honebního společenstva předseda okresního národního výboru nebo jeho zástupce.

(2) Valné shromáždění jest schopno usnášeti se za přítomnosti nejméně poloviny členů honebního společenstva. Nesejde-li se polovina členů po uplynutí jedné hodiny od stanoveného počátku valného shromáždění, může se toto platně usnášeti za jakéhokoliv počtu přítomných členů.

(3) Valnému shromáždění přísluší:

a) voliti honebního starostu, který je zároveň předsedou honebního výboru, jeho zástupce a pět dalších členů honebního výboru a jejich náhradníků,

b) rozhodovati o způsobu využití společenstevní honitby (§ 14, odst. 1, věta první),

c) schvalovati návrhy honebního výboru o finančním hospodaření a o použití čistého výtěžku (§ 14, odst. 8).

Valné shromáždění může přenéstí provedení úkolu uvedeného pod písm. b) na honební výbor.

(4) Valné shromáždění rozhoduje nadpoloviční většinou hlasů přítomných členů. Při rovnosti hlasů rozhodne předsedající.

(5) Hlasovací právo přísluší pouze členům honebního společenstva. Jsou-li členy honebního společenstva osoby nesvéprávné nebo osoby právnické, jsou zastupovány svými zákonnými po případě statutárními zástupci. Každý člen honebního společenstva má jeden hlas. Hlasuje se lístky anebo aklamací, vyslovili-li se pro takovouto volbu dvě třetiny přítomných členů honebního společenstva. Svéprávní členové honebního společenstva vykonávají své hlasovací právo osobně. Brání-li jim důležitý důvod, aby se osobně dostavili, mohou se dáti zastoupiti.

(6) Výsledek volby se veřejně vyhlásí po dobu 15 dnů na úřední obecní tabuli a oznámí okresnímu národnímu výboru.

(7) Okresní národní výbor se může zúčastniti valného shromáždění honebního společenstva svým zástupcem. Každý člen honebního společenstva může podati do 15 dnů ode dne vyhlášení výsledku volby stížnost u okresního národního výboru. Okresní národní výbor rozhodne o stížnosti; nebyla-li volba provedena podle ustanovení tohoto zákona, zruší volbu a nařídí provedení nové volby.

(8) Při valném shromáždění musí býti pořízen zápis obsahující průběh jednání. Zápis podepíše honební starosta a zapisovatel honebního výboru (§ 11, odst. 1). Kniha zápisů musí býti vázána a její strany očíslovány.

(9) Také jiná usnesení valného shromáždění se vyhlásí způsobem uvedeným v odstavci 6; o stížnostech do nich platí přiměřeně ustanovení odstavce 7.

§ 11.

(1) Honební výbor se skládá z předsedy, jeho zástupce a dalších 5 členů a jedná ve schůzích. Honební výbor zvolí ze svého středu zapisovatele a pokladníka. Schůze svolává a jím předsedá honební starosta. Pozvání na schůze s oznámením předmětu jednání musí býti doručeno nejméně 3 dny předem všem členům honebního výboru. V pozvání jest uvéstí místo a dobu schůze, kterou jest stanoviti mimo pracovní dobu v místě obvyklou. Při schůzi musí býti sepsán zápis obsahující průběh jednání, který podepíše předseda a zapisovatel. Kniha zápisů musí býti vázána a její strany očíslovány.

(2) Honební výbor spravuje všechny věci honebního společenstva, pokud nejsou vyhrazeny valnému shromáždění, zejména stanoví pachtovní podmínky, určuje osobu pachtýře, bylo-li rozhodnuto o propachtování honitby z volné ruky, a určuje osobu, která má býti pověřena výkonem práva myslivosti na vlastní účet honebního společenstva (§ 14, odst. 1), dále provádí usnesení valného shromáždění a sděluje a předkládá návrh na použití čistého výtěžku společenstevní honitby s vyúčtováním příjmů a výdajů honebního společenstva valnému shromáždění ke schválení a pořizuje a vede seznam členů honebního společenstva.

(3) Honební výbor se usnází za přítomnosti nejméně čtyř členů honebního výboru většinou hlasů, při rovnosti hlasů rozhoduje předsedající, který hlasuje poslední.

(4) O usneseních honebního výboru platí přiměřeně ustanovení § 10, odst. 9.

(5) Okresní národní výbor dohlíží na činnost honebního výboru.

§ 12.

(1) Honební starosta zastupuje honební společenstvo a honební výbor na venek. Honební starosta a ostatní členové honebního výboru mají povinnost hájit zájmy honebního společenstva a ručí podle obecných právních předpisů za veškeré škody jimi zaviněné ve správě finančních věcí honebního společenstva.

(2) Listiny zavazují honební společenstvo jen tehdy, jsou-li podepsány honebním starostou, pokladníkem a zapisovatelem.

(3) Honební starosta svolává valné shromáždění honebního společenstva a schůze honebního výboru v případě potřeby. Valné shromáždění jest povinen svolati na žádost nejméně třetiny členů honebního společenstva a schůzi honebního výboru na žádost nejméně tří členů honebního výboru. V obou případech jest v žádosti uvést důvody, proč má býti schůze svolána.

§ 13.

Funkce honebního starosty a ostatních členů honebního výboru jsou čestné. Funkční období jest tříleté. Nemůže-li se honební starosta nebo člen honebního výboru zúčastniti jednání, zastupuje honebního starostu jeho zástupce a člena honebního výboru jeho náhradník.

§ 14.

(1) Honební společenstvo může využití společenstevní honitby buď propachtováním nebo na vlastní účet. Vysloví-li se honební společenstvo pro využití honitby na vlastní účet, pověří výkonem práva myslivosti osobu, která splňuje podmínky stanovené pro myslivecké hospodáře (§ 21, odst. 1), a oznámí ji jako mysliveckého hospodáře okresnímu národnímu výboru. Společenstevní honitbu lze propachtovati:

a) po veřejném vyzvání přijetím písemné nabídky,

b) z volné ruky,

c) prodloužením platného pachtovního poměru.

(2) Způsob propachtování vyhlásí honební starosta po dobu 15 dnů na úřední obecní tabuli s udáním nejnižšího podání, konce lhůty k podání písemných nabídek a místa a doby jejich otevření. Po tutéž dobu musí býti pachtovní podmínky, předem schválené okresním národním výborem, vyloženy k veřejnému nahlednutí.

(3) O způsobu využití společenstevní honitby, po případě o jejím propachtování, musí honební společenstvo rozhodnouti nejpozději 6 měsíců před skončením dosavadního pachtovního poměru. Bude-li rozhodnuto pro propachtování, musí býti smlouva předložena k schválení (§ 18) nejpozději 3 měsíce před skončením dosavadního pachtovního poměru.

(4) Ministerstvo zemědělství, na Slovensku pověřenectvo zemědělství a pozemkové reformy, vydá po slyšení Jednotného svazu zemědělců a Československé myslivecké jednoty vzor pachtovních podmínek; podle něho třeba stanoviti pachtovní podmínky v jednotlivých případech a předložiti je předem ke schválení okresnímu národnímu výboru.

(5) Uchazeč o pacht společenstevní honitby jest povinen prokázati předem, nejpozději při složení jistoty, písemnými doklady (lovecký lístek nebo úřední potvrzení) honebnímu starostovi svoji kvalifikaci mysliveckého hospodáře (§ 21, odst. 1) a složit k rukám honebního starosty jistotu v hotovosti nebo ve vkladní knížce, a to při propachtování po veřejném vyzvání přijetím písemné nabídky ve výši nejnižšího podání, v případech ostatních ve výši ročního pachtovného. Jistotu je nutno složit nejpozději před otevřením písemných nabídek, po případě [odstavec 1, písm. b)] před podpisem pachtovní smlouvy. Jistota nemá povahu závdavku. Podatel nejvhodnější písemné nabídky jest povinen doplniti jistotu na výši ročního pachtovného. Neučiní-li tak podatel nejvhodnější písemné nabídky do sedmi dnů po tom, kdy byl o přijetí nabídky zpraven, může býti další nejvhodnější nabídka přijata.

(6) Jistota zůstane v případě uzavření pachtovního poměru jako záruka za splnění všech smluvních závazků pachtýře vůči propachtovateli a náhrady škod (§ 40) a vrátí se při zániku pachtovního poměru, pokud jí nebude použito k účelu, pro nějž byla složena. Použije-li se jistoty za trvání pachtovního poměru, je pachtýř povinen doplniti ji do 15 dnů po písemném vyzvání na původní výši.

(7) Honební starosta je povinen jistotu do tří dnů ode dne uzavření pachtovního poměru uložit na úrok u peněžního ústavu a podati o tom ihned písemný doklad okresnímu národnímu výboru. Jistoty ostatních uchazečů musí býti neprodleně vráceny.

(8) Čistý výtěžek využití společenstevní honitby rozděluje se na jednotlivé členy honebního společenstva podle výměry jejich honeb-

ních pozemků po odečtení nákladů. Návrh na rozdělení sestavuje honební výbor a předkládá jej ke schválení valnému shromáždění honebního společenstva každého roku nejdříve do konce března. Honební společenstvo se může usnésti, aby čistý výtěžek připadl obci pro zvelebení zemědělství a lesnictví, zejména kdyby rozdělení výtěžku bylo spojeno se zvláštními obtížemi nebo s neúměrným nákladem.

§ 15.

Při propachtování společenstevní honitby po veřejném vyzvání přijetím písemných nabídek otevře honební starosta za přítomnosti ostatních členů honebního výboru veřejně v ustanovenou dobu písemné nabídky a přečte je. Honební výbor vyloučí nabídky uchazečů, kteří neprokázali kvalifikaci mysliveckých hospodářů (§ 21, odst. 1) nebo nesložili jistotu, a nabídky neodpovídající schváleným pachtovním podmínkám. Z nevyloučených nabídek se přijme nabídka nejvhodnější.

§ 16.

O propachtování společenstevní honitby prodloužením dosavadního pachtovního poměru musí být zažádáno do 31. května posledního pachtovního roku. Prodloužením se rozumí obnovení pachtovního poměru na tutéž dobu a za týchž podmínek.

§ 17.

Při nabídkovém řízení se pořídí zápis a výsledek řízení se vyhlásí nejpozději do tří dnů ode dne otevření písemných nabídek po dobu 15 dnů na obecní úřední tabuli s tím, že v této lhůtě mohou členové honebního společenstva a uchazeči o pacht honitby podati námitky u honebního starosty. Po uplynutí této lhůty se pachtovní smlouva podepíše a předloží se všemi v této lhůtě podanými námitkami okresnímu národnímu výboru ke schválení.

§ 18.

Smlouva o propachtování společenstevní nebo vlastní honitby, jakož i každá její změna i smlouva o prodloužení dosavadního platného pachtovního poměru vyžaduje schválení okresního národního výboru, který může schválení odeprít jen tehdy, když pachtovní podmínky, smlouva, její změna nebo její prodloužení odporují ustanovením tohoto zákona. Není-li smlouva schválena, není platná.

§ 19.

(1) Honební starosta, po případě ostatní členové honebního výboru, se nesmí zúčastnit řízení o propachtování společenstevní honitby, ucházejí-li se o pacht honitby sami nebo osoby s nimi zpřízněné do druhého stupně nebo sešvagřené v prvním stupni.

(2) Honební starosta ani ostatní členové honebního výboru nemohou být ustanoveni při využití honitby na vlastní účet podle § 14, odst. 1 mysliveckým hospodářem (§ 21, odst. 1).

§ 20.

Vlastník ve své honitbě nebo oboře může vykonávat právo myslivosti sám, vyhovuje-li podmínkám stanoveným pro myslivecké hospodáře (§ 21, odst. 1). Jinak musí výkonem práva myslivosti pověřit osobu vyhovující těmto podmínkám a oznámit ji jakožto mysliveckého hospodáře okresnímu národnímu výboru nebo výkon práva myslivosti propachtovat, a to některým ze způsobů propachtování, uvedených v § 14, odst. 1; ustanovení o propachtování společenstevních honiteb platí přiměřeně.

§ 21.

(1) Vlastníci honiteb, kteří chtějí vykonávat právo myslivosti sami (§ 20), pachtýři honiteb, jakož i osoby, které byly vlastníky nebo pachtýři honiteb (společenstevních i vlastních) pověřeny výkonem práva myslivosti, v dalším myslivečtí hospodáři, musí mítí platný roční lovecký lístek a prokázat, že již nejméně ve třech letech, třebas ne po sobě jdoucích, měli roční lovecké lístky a jsou československými státními občany.

(2) Výjimky z ustanovení odstavce 1 může povolit ministerstvo zemědělství, na Slovensku pověřenectvo zemědělství a pozemkové reformy.

(3) Pachtýřem společenstevní honitby nebo společenstevní honitby sloučené může být myslivecká společnost, jejíž stanovy, vypracované podle vzoru vydaného ministerstvem zemědělství v dohodě s ministerstvem vnitra, musí být předem schváleny příslušným zemským národním výborem, na Slovensku pověřenectvem zemědělství a pozemkové reformy, osoba fyzická nebo stát (pro krycí honitby). Do rozhodnutí o neschválení stanov lze podati odvolání k ministerstvu zemědělství do 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí. Při propachtování společenstevní honitby budiž především

přihlíženo k nabídce místní myslivecké společnosti. Členy myslivecké společnosti mohou být jen držitelé loveckých lístků a většinu členů společnosti musí tvořit rolníci, dělníci, zemědělští a lesní zaměstnanci a příslušníci ostatních pracujících vrstev obyvatelstva měst a venkova. Společnost musí jednoho z členů jakožto mysliveckého hospodáře oznámiti okresnímu národnímu výboru, jemuž musí rovněž hlásiti změnu v osobě mysliveckého hospodáře. Osoba, která nemá dosud lovecký lístek, může se sice stát členem myslivecké společnosti, jest však povinna do 6 měsíců ode dne, kdy se stala členem, lístek ten si opatřiti. Neučiní-li tak, ztrácí členství. Počet členů musí být úměrný rozloze a jakosti honitby a rozhodne o něm zemský národní výbor, na Slovensku pověřenectvo zemědělství a pozemkové reformy, při schvalování stanov.

Oddíl III.

Pachtovní honební smlouva.

§ 22.

(1) Honitbu jest propachtovati písemnou smlouvou v celku, a to nejméně na dobu 6 let, v honitbách se zvěří označenou v § 5, odst. 1, větě druhé stanoví se doba pachtovní nejméně na dobu devíti let tak, aby pachtovní poměr končil 31. prosince. Podpacht honitby jest zakázán; podpacht části honitby jest však přípustný, je-li podpachtýřem vlastník nebo pachtýř sousední honitby a zlepšili se podpachtem části honitby podmínky pro řádný provoz myslivosti. Má-li honitba větší rozlohu, může být rozdělena na dvě či více honiteb, při čemž každá z nich musí mít nejméně 500 ha honební plochy. Rozdělení povoluje okresní národní výbor po slyšení Jednotného svazu zemědělců a Československé myslivecké jednoty. Členové myslivecké společnosti (§ 21, odst. 3) odpovídají propachtovateli z pachtovní smlouvy jako spoludlužníci rukou společnou a nerozdílnou.

(2) Pachtovní honební smlouva zaniká:

- a) uplynutím pachtovní doby,
- b) smrtí pachtýře, a je-li pachtýřem myslivecká společnost (§ 21, odst. 3), jejím zánikem,
- c) pravoplatným odeřením nebo pravoplatným odnětím loveckého lístku mysliveckému

hospodáři, je-li v takovém případě pachtýřem honitby myslivecká společnost, nebo byl-li myslivecký hospodář pověřen výkonem práva myslivosti pachtýřem (§ 21, odst. 1), zanikne smlouva, neustanoví-li společnost nebo jiný pachtýř do 30 dnů nového mysliveckého hospodáře,

d) zánikem propachtované honitby,

e) dobrovolnou dohodou,

f) výpovědí podle ustanovení pachtovní smlouvy.

(3) Může-li v případě zániku pachtovní smlouvy podle odstavce 2, písm. c) být honitba propachtována jen za nižší než dosavadní pachtovné, jest dřívější pachtýř povinen nahraditi rozdíl v pachtovném až do uplynutí doby s ním smluvené, jakož i náklady spojené s novým propachtováním.

§ 23.

(1) Přejde-li propachtovaná vlastní honitba (§ 5, odst. 2) do vlastnictví, po případě spoluvlastnictví jiné osoby, vstupuje nabyvatel do pachtovní honební smlouvy na místo dosavadního propachtovatele, po případě přistoupí k dosavadnímu propachtovateli jako spolupachtovatel.

(2) Přejdou-li pozemky společenstevní nebo sloučené společenstevní honitby do vlastnictví jiné osoby, vstoupí nabyvatel do práv a povinností dosavadního vlastníka, jakožto člena honebního společenstva, leč by u těchto pozemků, po případě ve spojení s ostatními pozemky nabyvatelovými, byly dány podmínky vzniku vlastní honitby a nabyvatel uplatnil nárok na vlastní honitbu.

(3) Sníží-li se výměra honitby, pokud neklesne pod předepsanou nejmenší výměru, má snížení výměry za následek poměrné snížení a zvýšení výměry za následek poměrné zvýšení pachtovného.

Oddíl IV.

Ochrana zvěře.

§ 24.

(1) Pro následující druhy zvěře se stanoví doba lovu takto:

jeleni (všeho druhu)	od 1. září	do 31. prosince
daněk	od 1. září	do 30. listopadu
muflon	od 1. října	do 31. prosince
laň, danělka, kolouch a daňče, muflonka a muflonata	od 1. listopadu	do 31. prosince
srnec	od 16. května	do 30. září
srna a srnče	od 1. října	do 31. prosince
bachyně zvěře černé	od 1. října	do konce února
zajíc	od 1. října	do 31. prosince
jezevec	od 1. srpna	do 15. listopadu
kuny	od 1. prosince	do 31. ledna
drop-kohout	od 1. dubna	do 30. dubna
divoký krocan a kohouti tetřeví a tetřívčí	od 16. března	do 15. května
bažanti-kohouti (všeho druhu)	od 1. října	do 31. prosince
bažanti-slepice (všeho druhu)	od 1. listopadu	do 31. prosince
koroptev	od 16. srpna	do 31. října
sluka lesní	od 1. září	do 15. dubna
sluky bahenní a kolihy	od 1. srpna	do 31. prosince
holub-hřivnáč	od 1. července	do 31. prosince
divoké husy	od 16. července	do 31. prosince
divoké kachny	od 1. srpna	do 30. listopadu
lyska a roháči	od 16. července	do 31. ledna
volavka popelavá	od 1. července	do 31. ledna
kvíčala	od 1. října	do 31. března
káně lesní a rousná	od 1. září	do 31. března
havran	od 1. dubna	do 31. května.

(2) Po celý rok jsou hájeny tyto druhy zvěře: medvěd, rys a divoká kočka v zemích České a Moravskoslezské, norek, kamzík, kozorožec, svišť, vydra, tetřeví a tetřívčí slepice, divoká krůta, jeřábek, křepelka, holub doupanák, hrdlička, čejka, slípka vodní, kachna hrzohlavá, racek, krkavec, ořešník, sovy, luňáci, ostrůž, dřemlík, poštolky, vodouši, jespáci, břehouši, kulíci, bukači, potáplice, labutě, jeřábi, chřástalové, orlové, supi, sokol stěhovavý, raroh a ostatní zde nejmenované druhy zvěře.

(3) Hájeny nejsou tyto druhy zvěře: zvěř černá kromě bachyně, která je chráněna od 1. března do 30. září, divoký králík, liška, tchoř, veverka, hranostaj, lasice, jestřáb, krahujec, pochop, pilich, moták, vrány (černá a šedivka), straka, sojka, kavka a kormorán. Volavka není hájena na rybnících plůdkových a třecích. Lov jezevců, káně lesních a rousných, jakož i sov a ježků jest výjimečně v udržovaných bažantnicích volný po celý rok; obvod takových bažantnic stanoví okresní národní výbor.

(4) Mláďata zvěře jelení, daňčí, mufloní, srnčí, kamzičí a kozorohé se považují za kolouchy, po případě daňčata, muflonata, srn-

čata, kamzičata a kozorožčata do 31. března následujícího roku po jejich kladení.

(5) Ustanovení zákonů o ochraně ptáků užitčných pro zemědělství a jiných obecně užitčných zvířat neplatí pro ptáky a zvířata prohlášená podle tohoto zákona za zvěř.

(6) Doby lovu ustanovené v tomto paragrafu neplatí pro obory a o zvěři, která se v ní chová a nemůže přebíhati přes oplotení obory.

(7) Ministerstvo zemědělství, na Slovensku pověřenectvo zemědělství a pozemkové reformy, může měnit dobu hájení určitých druhů zvěře, je-li to odůvodněno místními klimatickými nebo jinými poměry, zejména aby byl zachován zdravý stav zvěře a aby bylo zabráněno jejímu degenerování, aby nepoměrným rozmnožením některých druhů zvěře nebylo ohroženo provozování polního, lesního a rybníčního hospodářství, dále vyžadují-li toho účely vědecké nebo péče o myslivost, při čemž jest však dbáti toho, aby všechny druhy zvěře zůstaly zachovány; jde-li o druhy zvěře, které jsou nebo budou chráněny jako přírodní památka, stane se tak v dohodě s ministerstvem školství a osvěty, které, pokud jde o Sloven-

sko, si vyžádá vyjádření pověřenectva školství a osvěty.

(8) Hrozí-li některému druhu zvěře, který není podle tohoto zákona hájen, vyhubení, nebo vyžaduje-li toho ochrana přírody, může ministerstvo zemědělství po slyšení ministerstva školství a osvěty, na Slovensku také po vyjádření příslušných pověřenectev, stanovit částečnou nebo celoroční dobu hájení takového druhu zvěře. Totéž platí o zvěři ostatní, jmenovitě v mimořádných případech, jako při živelních pohromách, zhoubných nemocích a pod., kterými byl stav některého druhu zvěře povážlivě ztenčen, nebo zjistí-li se, že stav některé zvěře utrpěl nešetřením ustanovení § 27, odst. 1 nebo špatným hospodařením a neučinil-li okresní národní výbor již příslušné opatření (§ 27, odst. 2 a 3); pro takové opatření nemá oprávněný k výkonu práva myslivosti, po případě honební výbor, nárok na slevu pachtovného nebo náhradu škody.

(9) Opatření podle předchozích odstavců lze učiniti zpravidla jen na rok a jen z důležitých důvodů na více let nebo do odvolání, a to po slyšení Jednotného svazu zemědělců a Československé myslivecké jednoty.

(10) Okresní národní výbor může mysliveckému hospodáři povolití výjimky z ustanovení odstavců 1 až 3, jde-li o usmrcení poraněné zvěře nebo o to, aby zvěř byla chycena k účelům chovu.

(11) Odstřel zvěře spárkaté, vyjma odstřel zvěře černé mimo obory, jakož i odstřel dropů, divokých krocanů, tetřevů a tetřívků smí se prováděti jen podle plánu odstřelu, schváleného okresním národním výborem. Plán odstřelu jest předložiti ve dvou stejnopisech nejpozději jeden měsíc před počátkem doby odstřelu ke schválení okresnímu národnímu výboru; nedoručí-li ke schválení v této lhůtě, považuje se plán za schválený.

(12) Myslivecký hospodář jest povinen vésti podle směrnic, které vydá vyhláškou v Úředním listě ministerstvo zemědělství po vyjádření pověřenectva zemědělství a pozemkové reformy, záznamy o odstřelu veškeré zvěře a podávati o něm hlášení pro statistické účely.

§ 25.

Myslivecký hospodář jest povinen používat při výkonu práva myslivosti lovecky upotřebitelného psa. Blížší předpisy může vydati ministerstvo zemědělství, na Slovensku pověřenectvo zemědělství a pozemkové reformy.

§ 26.

(1) Objeví-li se v honitbě potřeba, aby počet některého druhu zvěře byl zmenšen v zájmu polního, ovocnářského nebo lesního hospodářství, může zemský národní výbor, na Slovensku pověřenectvo zemědělství a pozemkové reformy, po vyšetření věci naříditi po slyšení Jednotného svazu zemědělců a Československé myslivecké jednoty mysliveckému hospodáři, aby dal určitý počet kusů této zvěře odstřeliti nebo odchyťati ve stanovené lhůtě, a to třeba i v době hájení, nebo mu na jeho žádost povolití, aby odstřelil určitý počet kusů této zvěře v době hájení. Pro zmíněné nařízení nemá pachtýř nárok na slevu pachtovného ani na náhradu škody.

(2) Nevyhoví-li myslivecký hospodář nařízení podle odstavce 1, může zemský národní výbor, na Slovensku pověřenectvo zemědělství a pozemkové reformy, po případě z jejich zmocnění okresní národní výbor, dáti provésti nařízený odstřel nebo odchyťání zvěře na jeho útraty. Zvěř se ponechá mysliveckému hospodáři za náhradu přiměřených výloh spojených s nuceným odstřelem nebo odchyťáním zvěře, které určí okresní národní výbor, který dal odstřel nebo odchyťání provésti.

(3) Ustanovení předchozích odstavců nepatří pro obory (§ 5, odst. 3) o zvěři, která se tam chová a nemůže přebíhati přes oplocení obory.

§ 27.

(1) Myslivecký hospodář jest povinen v době nouze, zejména v zimě, pečovati o přiměřené krmení zvěře a v době zimní zříditi ve volném poli vhodné úkryty pro zvěř.

(2) Nevyhoví-li myslivecký hospodář přes výzvu okresního národního výboru ustanovení předchozího odstavce, může okresní národní výbor zaříditi krmení zvěře na jeho náklad.

(3) Zjistí-li se, že následkem zavinění mysliveckého hospodáře zvěř trpí hladem, může okresní národní výbor omeziti v běžném i příštím roce odstřel zvěře, nebo jej i úplně zakázati. Ustanovení § 24, odst. 8 poslední věty platí obdobně.

§ 28.

(1) Vyskytne-li se v honitbě nakažlivá nemoc zvěře, nebo je-li podezření z takové nemoci, nebo vyskytne-li se hromadné hynutí zvěře, jest myslivecký hospodář, po případě honební výbor, povinen hlásiti to neprodleně

okresnímu národnímu výboru. V ohlášení nutno uvést druh zvěře a označiti blíže místo, kde se zvěř nachází. Opatřením, která učiní okresní národní výbor z důvodů veterinárně-zdravotních, musí se myslivecký hospodář, po případě honební výbor, v postižené honitbě i v honitbách sousedních podrobiti.

(2) Opatření podle odstavce 1 může okresní národní výbor učiniti i bez ohlášení podle odstavce 1.

(3) Taková nutná opatření musí okresní národní výbor neprodleně hlásiti zemskému národnímu výboru, na Slovensku pověřenectvu zemědělství a pozemkové reformy.

(4) Je-li toho třeba, aby se zjistila nemoc zvěře nebo aby se zamezilo její rozšíření, může okresní národní výbor naříditi povinný odstřel nemocné nebo z nemoci podezřelé zvěře. Nesplní-li myslivecký hospodář toto nařízení ve stanovené lhůtě, může okresní národní výbor provést odstřel na jeho účet, v případě § 14, odst. 1 na účet honebního společenstva. Zvěřina musí býti bez náhrady na vyzvání předložena okresnímu národnímu výboru k vyšetření.

§ 29.

(1) V honitbě obstarává ochranu myslivosti buď k tomu ustanovený a úředně potvrzený přísežný myslivecký personál ochranný, v dalším myslivecký hajný, nebo myslivecký hospodář, vyhovuje-li podmínkám stanoveným pro vzetí do přísahy pro ochrannou službu mysliveckou. Vlastník honitby, je-li mysliveckým hospodářem, budiž vzat okresním národním výborem do přísahy na svou žádost a osoba pověřená výkonem práva myslivosti na žádost toho, kdo ji jako mysliveckého hospodáře oznámil (§ 14, odst. 1, § 20 a § 21, odst. 3). Do přísahy vzatý myslivecký hospodář budiž považován za mysliveckého hajného. Kromě toho přísluší všeobecný dohled na plnění předpisů tohoto zákona orgánům bezpečnosti.

(2) Zda a v jakém počtu vzhledem k rozloze a povaze honitby mají býti myslivečtí hajní ustanoveni, rozhoduje okresní národní výbor; při tom platí zásada, že jeden myslivecký hajný se musí ustanoviti při výměře od 500 ha honební plochy. Několik sousedních honiteb může míti společného mysliveckého hajného, je-li tím ochranná myslivecká služba zajištěna.

(3) Není-li společenstevní nebo sloučená společenstevní honitba propachtována, jest honební výbor povinen ustanoviti do propachto-

vání honitby potřebný počet mysliveckých hajných na náklad honebního společenstva.

(4) Myslivecký hajný, pokud koná službu, požívá stejné ochrany jako orgány veřejné. O vzetí do přísahy mysliveckého hajného a o jeho právech a povinnostech platí dosavadní předpisy.

(5) Myslivecký hajný musí při výkonu služby míti předepsaný viditelný služební odznak a míti s sebou písemné osvědčení o složení přísahy, vydané okresním národním výborem, a tímto se při zákroku na požádání prokázati. Ve službě jest oprávněn nositi lovecké zbraně, uvedené v osvědčení o složení přísahy. Osvědčení opravňuje mysliveckého hajného k výkonu práva myslivosti v obvodu, pro který byl ustanoven, a to v rozsahu povolení daného mu tím, kdo ho ustanovil, při čemž musí býti pojištěn proti následkům odpovědnosti z výkonu práva myslivosti. Ode dne počátku účinnosti tohoto zákona musí nově ustanovený myslivecký hajný splniti vedle náležitostí odstavce 1 i podmínky pro získání loveckého lístku.

(6) Myslivecký hajný smí vykonávati ochranu myslivosti jen v honitbě, po případě v honitbách, pro které byl ustanoven.

§ 30.

(1) Ochrana myslivosti zahrnuje ochranu zvěře před pytláky, škodlivou (škodnou) zvěří a dravými zvířaty, jakož i péči o dodržování předpisů vydaných k ochraně zvěře a myslivosti.

(2) Osoby, jimž přísluší ochrana myslivosti, jsou oprávněny zejména:

a) zadržeti osoby, které přistihnou se střílenou zbraní nebo s jinou loveckou výzbrojí v honitbě mimo veřejné silnice a cesty nebo takové cesty, kterých se všeobecně užívá jako spojení mezi obcemi, zemědělskými usedlostmi, budovami atd., nebo při neoprávněném výkonu práva myslivosti nebo při činu tímto zákonem zakázaném, a zjistiti jejich totožnost. V takových případech jsou zejména oprávněni odebrati přistiženým osobám zbraně, lovecké a chytací nástroje, chycenou nebo ulovenou zvěř a po případě i loveckého psa a fretku, vykázati je z honitby, a jsou-li neznámy, odevzdati je bezpečnostním orgánům. Přistižení jsou povinni bez váhání uposlechnouti,

b) usmrcovati v honitbě psy hledající nebo pronásledující zvěř nebo k ní se plížící mimo vliv svého pána ve vzdálenosti větší než 200 m od obydleného domu. Toto oprávnění se nevztahuje na psy ovčácké, nevzdálí-li se od

stáda více než 200 m, a též na psy lovecké, slepecké, zdravotnické, zpravodajské psy vojenské a policejní psy, pokud jsou jako takoví k rozeznání a pokud jich oprávněný k jejich službě používá, nebo pokud se při výkonu služby přechodně vzdálí z vlivu svého pána nebo vodiče,

c) usmrcovati kočky potulující se v honitbě ve vzdálenosti větší než 200 m od nejbližšího obydleného domu nebo v honitbě pytlácké,

d) hubiti v honitbě škodlivou (škodnou) zvěř a ostatní dravá zvířata, při čemž se rozumí zvěř škodlivou (škodnou) všechna zvěř myslivosti škodlivá a dravými zvířaty všechna nelovná zvířata myslivosti škodlivá, na př. pytláckí psi, kočky a v bažantnici ježci.

(3) Oprávnění podle odstavce 2, písm. b) až d) přísluší též mysliveckému hospodáři, který je může přenést na loveckého hosta.

(4) Vlastník psů a koček usmrcených v honitbách může požadovati náhradu utrpěné škody jen tehdy, dokáže-li, že nebylo zákonných podmínek pro přípustnost usmrcení shora uvedených zvířat.

(5) Odebrané zbraně, lovecké a chytací nástroje, po případě i lovecké psy nebo fretky podle odstavce 2, písm. a) jest neprodleně odevzdati místnímu národnímu výboru, v jehož obvodě byly odebrány, a věc oznámiti okresnímu národnímu výboru nebo nejbližšímu orgánu bezpečnosti.

(6) Vysazovati divoké králíky ve volné přírodě a zvěř černou mimo obory je zakázáno.

(7) Vlastníkům psů je zakázáno nechati psy volně pobíhati v honitbě.

(8) Neoprávněným osobám je zakázáno odstraňovati z ok a jiných chytacích zařízení zhaslou zvěř.

§ 31.

(1) Zvěř postřelená nebo jinakým způsobem zraněná, která přeběhne do cizí honitby, nesmí tam býti stíhána bez svolení mysliveckého hospodáře; nedá-li však svolení, jest povinen sám takovou zvěř dále stíhati.

(2) Přeběhne-li postřelená zvěř spárkatá do sousední cizí honitby a zhasne v dohledu, jest ten, kdo ji postřelil, a při společném výkonu práva myslivosti více osobami ten, kdo výkon řídí, povinen zhaslou zvěř na místě vyvrhnouti a ukryti, není však oprávněn při překročení hranice honitby vzíti s sebou ručnici a zvěř dopravit do honitby, v níž byla postřelena, je

vsak povinen co nejdříve oznámiti případ mysliveckému hospodáři, v jehož honitbě postřelená zvěř zhasla. Přešla-li zvěř uvedená v tomto odstavci do sousední honitby, aniž v dohledu zhasla, jsou osoby shora uvedené povinny oznámiti to mysliveckému hospodáři honitby, do níž zvěř přešla, označiti nástřel a místo přechodu. Není-li jiná dohoda, patří trofej tomu, kdo zvěř složil, zvěřina pak mysliveckému hospodáři honitby, v níž zvěř zhasla. Takový kus zvěře se započítá do plánu odstřelu toho, komu patří trofej, u zvěře bez trofeje tomu, komu patří zvěřina.

(3) Na pozemcích nehonebních lze postřelenou zvěř volně sledovati a dohledati, zpraví-li se předem o tom vlastník pozemku; zvěř zhaslá nebo padlá na takových pozemcích náleží mysliveckému hospodáři, v jehož honitbě takový pozemek leží.

§ 32.

Ministerstvo zemědělství jest oprávněno po vyjádření Jednotného svazu zemědělců a Československé myslivecké jednoty omeziti právo myslivosti nebo zakázati jeho výkon z důvodů státních zájmů, zejména pro účely vědecké, ochranu přírody, nebo zřízení rezervací pro zvěř, a na návrh ministra vnitřního obchodu pro podporu a zvýšení cizineckého ruchu. V tom případě platí přiměřeně předpisy o pachtovním a o náhradě škod podle tohoto zákona.

Oddíl V.

Povolenka k lovu a lovecký lístek.

§ 33.

(1) Vykonávati právo myslivosti může vedle mysliveckých hospodářů (§ 21, odst. 1) každý, kdo má platný lovecký lístek a byla-li mu mysliveckým hospodářem vystavena povolenka k lovu (lovecký host) podle vzoru, který vydá ministerstvo zemědělství, na Slovensku po vyjádření pověřenectva zemědělství a pozemkové reformy; povolenky není třeba, je-li lovu přítomen myslivecký hospodář. Při společných honech stačí jedna povolenka pro všechny účastníky honu. Je-li v téže honitbě více oprávněných k výkonu práva myslivosti (spoluvlastníci vlastní honitby), musí býti povolenka k lovu podepsána všemi mysliveckými hospodáři. Pachtýři jest zakázáno vydávati tuzemcům povolenku k lovu za úplatu. Pro sbírání vajec pernaté zvěře a shozů paroží se nevyžaduje lovecký lístek, postačí pouze povolenka k lovu.

(2) Kdo vykonává právo myslivosti, musí s sebou nositi lovecký lístek, po případě i povolenku k lovu, a jest povinen předložit tyto průkazy na požádání veřejným bezpečnostním orgánům, mysliveckému hospodáři a myslivcům hajným.

(3) Lovecké lístky vydává okresní národní výbor, v jehož obvodu má žadatel své řádné bydliště. Osobám, které nemají řádného bydliště, vydá lovecké lístky okresní národní výbor, v jehož obvodě se právě zdržují. Lovecký lístek nahrazuje zbrojní pas pro lovecké zbraně v něm uvedené podle druhu zbraně, výrobní firmy nebo značky a ráže.

(4) Lovecké lístky jsou:

- a) roční lovecký lístek pro tuzemce,
- b) tříroční lovecký lístek pro tuzemce,
- c) roční lovecký lístek pro cizozemce,
- d) měsíční lovecký lístek pro cizozemce,
- e) roční bezplatný lovecký lístek pro žáky a posluchače lesnických a hájenských škol a pro lesní praktikanty,
- f) tříroční bezplatný lovecký lístek pro myslivce a lesníky z povolání.

(5) Žádost o vydání loveckého lístku se podává na vzoru, který určí ministerstvo zemědělství, na Slovensku po vyjádření pověřenectva zemědělství a pozemkové reformy. K žádosti jest připojit:

- a) potvrzení zachovalosti, že není důvodů pro odeprání vydání loveckého lístku podle § 35, odst. 1 a 2,
- b) průkaz, že žadatel jest členem Československé myslivecké jednoty,
- c) podobenku z poslední doby,
- d) průkaz, že žadatel měl již nejméně jeden roční lovecký lístek, platný v kterémkoliv roce v Československé republice nebo složil zkoušku z myslivosti, mysliveckou nebo lesnickou zkoušku nebo absolvoval některou lesnickou nebo hájenskou školu nebo jest žákem lesnické nebo hájenské školy, po případě lesním praktikantem,
- e) průkaz, že žadatel uzavřel na dobu platnosti loveckého lístku pojištění proti následkům odpovědnosti z výkonu práva myslivosti (§ 36, odst. 1),
- f) písemný souhlas zákonného zástupce, je-li žadatel osoba nezletilá, po případě písemný souhlas manžela nebo jiného zákonného zástupce, je-li žadatelkou nezletilá manželka.

(6) Průkazy podle odstavce 5, písm. a), b) a d) není třeba připojovati k žádostem o udělení loveckých lístků pro cizince.

(7) Jde-li o vydání tříročního loveckého lístku, musí žadatel předložit průkazy podle odstavce 5, písm. b) a e) platné pro dobu, na kterou má býti lovecký lístek vydán.

(8) Roční bezplatný lovecký lístek [odstavec 4, písm. e)] opravňuje osoby mladší 18 let k výkonu práva myslivosti jen za doprovodu myslivce z povolání.

§ 34.

Za vydání loveckého lístku vybírá okresní národní výbor dávku za úřední úkony ve věcech správních, jejíž výši a způsob vybírání stanoví ministerstvo zemědělství v dohodě s ministerstvem financí a vyhlásí v Úředním listě. Výtěžek dávek přísluší ministerstvu zemědělství, na Slovensku pověřenectvu zemědělství a pozemkové reformy, pro zvelebování myslivosti. Za vydání bezplatných loveckých lístků se dávka nevybírá.

§ 35.

(1) Lovecký lístek musí býti odeprán osobám:

- a) kterým není ještě 18 let, kromě osob uvedených v § 33, odst. 4, písm. e),
- b) zbaveným zcela nebo částečně svéprávnosti,
- c) které pro tělesné nebo duševní vady nejsou způsobilé bezpečně ovládati ručnici,
- d) které nepředloží průkaz stanovený v § 33, odst. 5, písm. d) a neprokáží členství v Československé myslivecké jednotě a pojištění proti následkům odpovědnosti z výkonu práva myslivosti, s výjimkou osob uvedených v § 33, odst. 6,
- e) kterým byl odňat lovecký lístek okresním národním výborem, po dobu odnětí, nebyla-li doba odnětí stanovena, po dobu, po kterou důvod k odnětí trvá,
- f) které byly pravoplatně nepodmíněně odsouzeny pro zločin vůbec, nebo pro přečin nebo pro přestupek ke ztrátě volebního práva, pokud nenabýly soudní bezúhonnosti, jde-li však o pytláctví, pokud neuplynulo alespoň 10 let ode dne, kdy trest byl vykonán, pravoplatně prominut nebo kdy byl výkon trestu promlčen,

g) odsouzeným pro přečin nebo přestupek proti bezpečnosti života spáchaný neopatrným zacházením se střelnou zbraní, a to po dobu 3 let od odpykání trestu, nebo, zněl-li rozsudek na pokutu, po dobu 3 let ode dne, kdy byla zaplácena,

h) které zneužily loveckého lístku buď tím, že použily cizího loveckého lístku, nebo že svůj vlastní lovecký lístek ponechaly jiné osobě, dále těm osobám, které byly potrestány pro přestupek předpisů o šetření zvěře nebo předpisů o loveckých lístcích, a to na dobu 5 let ode dne potrestání.

(2) Lovecký lístek může býti odepřen zejména osobám:

a) které byly v posledních 5 letech odsouzeny pro trestný čin spáchaný z nedbalosti střelnou zbraní nebo pro jednání z nedbalosti proti předpisům o zbraní, střelivu a třaskavinách,

b) které zneužily povolenky k lovu,

c) které byly v posledních 3 letech pravoplatně odsouzeny soudem nebo správním úřadem pro lesní nebo polní krádeže nebo pých, pro jednání proti předpisům na ochranu myslivosti nebo pro týrání zvířat,

d) které nemají řádné bydliště na území Československé republiky,

e) které nejsou československými státními občany,

f) proti kterým podala Československá myslivecká jednota nebo příslušný Jednotný svaz zemědělců odůvodněné námítky rázu mysliveckého, o nichž žadatel musí býti slyšen,

g) proti kterým jest zahájeno soudní trestní řízení pro čin, při němž odsouzení má za následek, že vydání loveckého lístku musí býti odepřeno.

(3) Okresní národní výbor (§ 33, odst. 3) odebere lovecký lístek, aniž vrátí vybranou dávku, zjistí-li se dodatečně nebo vznikne-li po jeho vydání taková okolnost, pro kterou by lovecký lístek nemohl býti vydán podle odstavce 1. Mysliveckému hospodáři budiž odebrán lovecký lístek na dobu 6 let, obchází-li zákaz podpachtu nebo porušuje-li opětovně nebo hrubě ustanovení tohoto zákona.

§ 36.

(1) Dostatečné pojištění proti následkům odpovědnosti z výkonu práva myslivosti [§ 33, odst. 5, písm. e)] je, když krycí částka činí pro každý případ škody:

a) je-li zraněna nebo usmrce-
na jedna osoba, nejméně . . . 100.000 Kčs,

b) je-li raněno nebo usmrce-
no několik osob, nejméně . . . 400.000 Kčs,

c) při věcných škodách nej-
méně . . . 20.000 Kčs.

Pojišťovací podmínky pro pojištění proti následkům odpovědnosti z výkonu práva myslivosti nesmí obsahovati výhradu v tom směru, že pojistná ochrana odpadá v případě neopatrného chování pojištěnce.

(2) Ministerstvo zemědělství může, na Slovensku po vyjádření pověřenectva zemědělství a pozemkové reformy, stanovit a vyhlásiti nejmenší pojistné částky jinak než v odstavci 1 uvedeno, rozšířiti rozsah pojištění u mysliveckých hospodářů (§ 21, odst. 1) a naříditi pojištění loveckých psů.

§ 37.

Ustanovení §§ 33 až 36 se netýkají členů diplomatického sboru ani jiných osob, které požívají v Československé republice výsad členů diplomatických misí, ani cizích konsulů v Československé republice z povolání, pokud vzájemnost jest zaručena. Legitimace vydané těmto osobám ministerstvem zahraničních věcí vždy na jeden kalendářní rok a opatřené podobenkou nahrazují u těchto osob lovecký lístek.

Oddíl VI.

Zakázané způsoby lovu a jeho omezení.

§ 38.

(1) Jest zakázáno:

a) stříletí na spárkatou zvěř broky, běhounky (posty) a sekaným olovem nebo používati při střelbě na ni dutinek s okrajovým zápalem nebo dutinek kratších 40 mm, i když jde o ránu dostřelnou,

b) používati zradidel za účelem lovu, vyjmajíc lov lišek,

c) používati při nahánění a lovu zvěře umělých zdrojů světelných,

d) vyháněti spárkatou zvěř s polí za účelem lovu pomocí zvonků, chřestidel a pod.,

e) naháněti zvěř při měsíčním světle za účelem lovu a loviti zvěř (kromě zvěře černé, tetřevů, tetřívků a sluk) za noci, t. j. hodinu po západu slunce až do hodiny před východem slunce,

f) loviti zvěř z letadel nebo z motorových vozidel,

g) stříletí spárkatou zvěř v době nouze ve vzdálenosti 200 m od krmelců a solisk a dropy v době náledí,

h) lákati zvěř užitkovou v době zimní krmivem do budov, dvorů nebo zahrad, aby tam byla lovena, kromě případu uvedeného v odstavci 3,

ch) vykonávati myslivost způsobem, jímž se zvěř zbytečně trýzní,

i) klásti samostřily,

j) chytati zvěř do ok nebo na lep,

k) používati lapacích zařízení, jimiž se zvěř nechytí živá a nezraněná, jakož i lapacích zařízení umístěných na kůlech, stromech nebo jiných vyvýšených předmětech a vyvýšeních půdy s výjimkou košů, do kterých se jestřáb a jiní dravci chytají živí, a s výjimkou používání talířových želez k lapání lišek, dále k tomu výjimečně povolení okresní národní výbor,

l) usmrcovati zvěř plynem a trávit zvěř jedem. Myslivecký hospodář a myslivecký hajný mohou však, dodrželi-li předpisy o použití jedů, trávit vrány nebo straky fosforovým těstem v uzavřených vejcích nebo v jiných návnadách a s povolením okresního národního výboru lišky jedem,

m) od začátku května až do skončení sklizně bez zvláštního svolení majitele plodin na obdělávaných a zejména na osetých polích a ve vinicích lovití nebo honití. Tento zákaz nevztahuje se na louky, pole, na nichž se pěstují píce, kromě jetelů na seno, nebo řepa, kukuřice, zelí nebo brambory, a vůbec na rádkové osetí s menšími mezerami,

n) lovití na místech, na kterých by výkon práva myslivosti rušil veřejný klid, pořádek nebo bezpečnost, nebo ohrožoval život lidí,

o) vystřeliti užitkovou zvěř, zejména v posledním roce pachtu,

p) používati psů, kromě psů nízkonohých, ke štvaní zvěře,

q) stříleti zvěř užitkovou na čekané v obvodu 100 m od hranic honitby,

r) odstřelovati bažanty ve vzdálenosti 100 m od obvodu (§ 24, odst. 3) cizí, okresním národním výborem po slyšení Jednotného svazu zemědělců a Československé myslivecké jednoty uznané bažantnice.

(2) Výkon práva myslivosti na pozemcích sloužících vojenským účelům nebo důležitých pro obranu státu a v okolí těchto pozemků bude omezen nebo vyloučen ministerstvem zemědělství v dohodě s ministerstvem národní obrany.

(3) Chytati zvěř, kromě králíků a škodné zvěře, lze jen s povolením okresního národního výboru, a to k účelům chovným.

Oddíl VII.

Obchod se zvěří a doprava zvěře.

§ 39.

(1) Zvěř, zvěřinu nebo vejce pernaté zvěře získané v honitbě smí uvést do oběhu jen myslivecký hospodář a osoby, které podle živnostenského oprávnění s tímto zbožím obchodují. Při tom zůstávají předpisy veterinárně-zdravotní a o potravinách nedotčeny. Myslivecký hospodář musí věsti časově správné záznamy o tom, kdy, komu a jaké množství a které zvěře (zvěřiny) nebo vajec pernaté zvěře přenechal.

(2) Jde-li však o zvěř spárkatou nebo zvěřinu nebo o její části (kromě hlavy, krku, běhů, žeber, břišních částí a vnitřností), nebo o vejce pernaté zvěře, možno toto zboží dopravovati mimo honitou, kde byla ulovena, jen s dodacím lístkem pro zvěř (zvěřinu).

(3) Dodací lístek vydá myslivecký hospodář nebo jeho zmocněnec. V dodacím lístku jest uvést honitbu, obec, sídlo příslušného okresního národního výboru, počet (množství), druh, pohlaví zvěře, běžné číslo dodacího lístku a datum jeho vydání; dodací lístek budiž čitelně podepsán tím, kdo jej vydal.

(4) Myslivecký hospodář nepotřebuje pro zvěřinu ze své honitby dodací lístek, musí se však vykázati potvrzením okresního národního výboru o tom, že jest mysliveckým hospodářem.

(5) Od 16. dne doby hájení až do jejího skončení nesmí se, kromě výjimek uvedených v odstavcích 7 a 10, zvěř užitková, pro kterou je stanovena doba hájení v § 24, ani živá, ani mrtvá, ani v celku, ani v částech, v obchodech, na trzích, v hostincích nebo jakkoliv jinak k prodeji nabízet, prodávati nebo vůbec uváděti do oběhu a dopravovati.

(6) Pokud je u některého druhu zvěře rozdílná doba hájení pro různá pohlaví, smí býti zvěřina k prodeji nabízena nebo vůbec do oběhu uváděna jen tehdy, lze-li bezpečně určit pohlaví kusu.

(7) Byla-li jakákoliv zvěř ulovena v oborách nebo povolil-li příslušný úřad mimořádně podle platných předpisů nebo nařídil-li lov určitého druhu zvěře užitkové v době hájení, lze takovou zvěř nebo zvěřinu mimo honitbu, kde byla ulovena, nabízet k prodeji, prodávati nebo dopravovati jen s dodacím lístkem pro zvěř (zvěřinu), který potvrdí okresní národní výbor.

(8) Ustanovení odstavců 2 a 7 platí též o užitkové zvěři a zvěřině dovezené z ciziny, při čemž je rozhodující doba hájení, platná v místě, kam jest zásilka určena, a potvrzení celního úřadu nahrazuje dodací lístek.

(9) Osoby, které zvěř (zvěřinu) při provozu živnosti spotřebují nebo ji prodávají (obchody se zvěří, řeznictví, hostince a jídelny a pod.), mohou jakoukoliv zvěř, zvěřinu a její části převzít nebo dopravovat jen s dodacím lístkem a musí vésti časově správné obchodní knihy o zvěři, do nichž zapíše každé získání a upotřebení zvěřiny (po případě části zvěřiny) nejpozději do 24 hodin po jejím obdržení, upotřebení nebo prodeji.

(10) Zvěřinu, po případě i části zvěřiny zvěře spárkaté, která byla ulovena v zákonné době lovu nebo podle zvláštního úředního povolení nebo nařízení v době hájení a má být v době hájení uložena v obchodech, chladírnách nebo mrazírnách, jest majitel povinen ohlásit příslušnému místnímu národnímu výboru, a to tak, aby nejdéle do 15 dnů po uplynutí zákonné doby lovu nebo, jde-li o zvěř ulovenou v době hájení, ode dne jejího ulovení mohl místní národní výbor úředně zjistit její druh a počet, po případě i váhu, a zvěřinu úředně označit.

(11) Ministerstvo zemědělství, na Slovensku po vyjádření pověřenectva zemědělství a pozemkové reformy, vydá vzory dodacích lístků a knih o zvěři a může zavést i listy o původu zvěře a plomby pro zvěř.

(12) Dodací lístek pro zvěř (zvěřinu) a knihu o zvěři jest kdykoliv na vyzvání příslušných úředních orgánů předložit.

(13) Pokud jest dopravována zvěř (zvěřina) bez dodacího lístku, ač podle ustanovení tohoto paragrafu jest to předepsáno, bude zvěř (zvěřina) prohlášena za propadlou ve prospěch státu.

Oddíl VIII.

Škody způsobené honbou a zvěří.

§ 40.

(1) Myslivecký hospodář (§ 21, odst. 1) jest povinen hradit:

a) škodu, kterou v honitbě na zemědělských pozemcích nebo na polních plodinách dosud nesklizených, vinné révě nebo na lesních porostech způsobí sám, jeho personál nebo jeho lovečtí hosté nebo lovečtí psi jeho nebo jmenovaných osob (škoda způsobená výkonem práva myslivosti),

b) škodu, kterou v honitbě na zemědělských pozemcích nebo na polních plodinách dosud nesklizených, vinné révě nebo na lesních porostech způsobí užitková zvěř a zvěř černá (škoda způsobená zvěří).

(2) Je-li více osob povinných podle odstavce 1, ručí všechny, je-li pachtýřem honitby myslivecká společnost, všichni její členové, a využívá-li honitbu honební společenstvo na vlastní účet, všichni jeho členové rukou společnou a nerozdílnou za náhradu škod způsobených výkonem práva myslivosti a zvěří.

(3) Škody způsobené na zemědělských pozemcích nebo na polních plodinách dosud nesklizených, vinné révě nebo lesních porostech zvěří, která není užitkovou zvěří a unikla z obor, jest povinen hradit myslivecký hospodář obory, ledaže by prokázal, že vyběhnutí zvěře z obory bylo umožněno poškozením oplocení obory vyšší mocí nebo osobou, za niž podle všeobecných předpisů neručí.

(4) Kdo jest povinen hradit škody způsobené výkonem práva myslivosti, jest oprávněn domáhat se pořadem práva náhrady na tom, kdo škodu přímo zavinil.

§ 41.

(1) Držitel pozemku jest oprávněn zabezpečit jej proti vnikání zvěře, avšak učiněná opatření nesmějí být zařízena na chytání zvěře a musí být upravena tak, aby se zvěř nemohla jimi poranit. Při tom jest tam, kde je nebezpečí záplavy, učiniti vhodná opatření, aby se zvěř mohla zachránit, kdyby voda vystoupila.

(2) Držitel pozemku je též oprávněn zvěř od svých pozemků dáti odhánět hlídači k tomu ustanovenými, postavením plašidel, nočními ohni, hlukem a pod. Zvěř však nesmí plašiti v době, kdy mu je známo, že myslivecký hospodář jest přítomen v honitbě, aby zvěř lovil.

(3) Myslivecký hospodář jest oprávněn chránit polní a lesní plodiny též ohradami nebo jinými opatřeními proti poškozování zvěří, pokud se tímto neomezuje užívání pozemků. Myslivecký hospodář jest však i v tomto případě povinen hradit škodu zvěří způsobenou, nedokáže-li, že účel oněch opatření byl zmařen vinou poškozeného.

(4) Držitel vinné révy jest povinen opatřiti ji na zimu proti škodám působeným zvěří obvyklým ochranným opatřením, jako přihruutím hlíny k hlavám, ochranným nátěry a pod.

(5) Škody způsobené zvěří na pozemcích nehonebních, na vinné révě neošetřené podle odstavce 4, dále v neoplocených zahradách ovocných, zelinářských nebo květinových, školkách, stromořadích nebo na stromcích po různu rostoucích nebo na pozemcích s vysokocennými plodinami se nenahrazují a jejich majitel je má sám zabezpečiti proti škodám zvěře. O tom, která plodina je vysokocenná, rozhoduje v pochybných případech okresní národní výbor, po slyšení Jednotného svazu zemědělců a Československé myslivecké jednoty.

(6) Škody zvěří způsobené na plodinách dozrálých ke sklizni nebo již sklizených, avšak ještě s pole neodvezených, netřeba hraditi, když se buď dokáže, že v době, kdy škoda byla způsobena, plodiny při řádném hospodářství již mohly nebo měly býti odvezeny, anebo, jde-li o plodiny, které také venku mohou býti uschovány, že nebyla učiněna opatření, jimiž se obvykle chránívají při řádném hospodářství plodiny toho druhu proti škodám působeným zvěří.

(7) Byla-li škoda na obilí nebo jiných plodinách, jichž plná cena se dá zjistit teprve v době sklizně, způsobena výkonem práva myslivosti nebo zvěří před touto dobou, nutno ji hraditi v té míře, v jaké se jeví v době sklizně. V tomto případě budiž od skutečné škody, kterou poškozený utrpěl na plodinách svých pozemků, odečten náklad, který by poškozený byl musel nésti až do sklizení plodiny. Kdyby podle pravidel řádného hospodářství bylo bývalo možno utrpěnou škodu ještě v témže roce odčiniti nebo zmenšiti novou setbou, budiž na to při odhadu vzat zřetel.

§ 42.

(1) Nedojde-li mezi poškozeným a mysliveckým hospodářem k dohodě o náhradě škod způsobených výkonem práva myslivosti nebo zvěří, rozhoduje rozhodčí soud, který se skládá z předsedy nebo jeho náměstka a ze dvou rozhodčích, z nichž jmenuje jednoho poškozený a druhého myslivecký hospodář. Náměstek předsedy nastoupí, byl-li předseda odmítnut jako člen rozhodčího soudu, nebo není-li mu možno pro nemoc nebo z jiných důvodů své povinnosti dostáti.

(2) Předsedu, jakož i jeho náměstka jmenuje na dobu šesti let pro jednu nebo několik sousedících honiteb okresní národní výbor z tera, navrženého honebním výborem (honebními výbory) po slyšení příslušného Jednotného svazu zemědělců a Československé myslivecké jednoty. Předsedou a jeho náměst-

kem směji býti jmenováni jen osoby bezúhonné a nestranné, kterým jsou dostatečně známy poměry zemědělské a lesní a myslivost v obvodu, pro který jsou ustanoveny.

(3) Předseda a jeho náměstek slíbí po svém jmenování do rukou předsedy okresního národního výboru, že budou svědomitě a nestranně vykonávati svoji funkci. Jména a bydliště ustanovených předsedů a náměstků oznámí okresní národní výbor honebním výborům a mysliveckým hospodářům a vyhlásí je v obcích, pro jejichž honitbu byli ustanoveni.

(4) Okresní národní výbor zbaví předsedu nebo jeho náměstka funkce, objeví-li se, že nevyhovují některé z podmínek uvedených v odstavci 2, větě druhé, nebo poruší-li povinnosti uvedené v odstavci 3, větě první.

§ 43.

(1) Bydlí-li myslivecký hospodář mimo obec, pro jejíž obvod je předseda rozhodčího soudu určen, má si ustanoviti zástupce, bydlícího v tomto obvodě, jenž by zaň přijímal doručení a i jinak ho zastupoval v jednání u rozhodčího soudu, a oznámí jeho jméno a bydliště předsedovi rozhodčího soudu. Neučiní-li tak myslivecký hospodář ve lhůtě dané mu okresním národním výborem na návrh předsedy rozhodčího soudu, jmenuje okresní národní výbor na návrh předsedy zástupce sám a oznámí jeho jmenování jak mysliveckému hospodáři, tak i předsedovi rozhodčího soudu.

(2) Osoba jmenovaná podle odstavce 1 zastupuje mysliveckého hospodáře při rozhodčím soudu tak dlouho, dokud si myslivecký hospodář neustanoví a předsedovi soudu neoznámí jiného zástupce.

§ 44.

(1) Poškozený má oznámíti předsedovi rozhodčího soudu způsobenou škodu a číselně určený požadavek na její náhradu do 14 dnů ode dne, kdy škoda vznikla, jinak pozbývá nároku na náhradu. V případech uvedených v § 41, odst. 7 není nutno udávati číselně určený požadavek na náhradu škody a může se tak učiniti až po opětném zakročení podle § 45, odst. 3. Předseda rozhodčího soudu má bez prodlení písemně uvědomiti mysliveckého hospodáře o ohlášeném požadavku a zároveň ho, jakož i poškozeného, vyzvati k pokusu o smír. Neždaří-li se pokus o smír, má předseda rozhodčího soudu ihned vyzvati mysliveckého hospodáře i poškozeného, jimž současně sdělí místo a dobu jednání, aby vyslali po jednom rozhodčím do rozhodčího soudu. Není třeba,

aby tito rozhodčí byli předsedovi rozhodčího soudu dříve oznámeni, postačí, dostaví-li se k jednání řádně legitimováni. Strany mají právo býti při jednání přítomny, jejich nepřítomnost však jednání nepřekáží.

(2) Opomene-li některá strana vyslati rozhodčího k rozhodčímu soudu, nebo není-li tento dostatečně legitimován, nebo byl-li jako člen rozhodčího soudu odmítnut a není-li ihned jiný rozhodčí jmenován, který by mohl býti bez průtahů přibrán k jednání, má předseda rozhodčího soudu jmenovati jiného rozhodčího.

(3) Předseda (náměstek) a rozhodčí může býti odmítnut z těch důvodů, které opravňují odmítnutí soudce. Strana, která stanoví rozhodčího sama, jest oprávněna odmítnouti ho pouze tehdy, vznikl-li důvod k odmítnutí, nebo zví-li strana o něm, až po tom, kdy rozhodčího jmenovala.

(4) O odmítnutí předsedy (náměstka) rozhodne okresní národní výbor; o odmítnutí rozhodčího rozhodne předseda (náměstek).

(5) Rozhodčí, kteří nesplnili závazky přijetím své funkce převzaté, nebo nesplní-li je včas, ručí podle ustanovení civilních řádů soudních.

§ 45.

(1) Řízení před rozhodčím soudem třeba provésti pokud možno rychle a tak, aby byly zamezeny zbytečné náklady.

(2) Předseda se má nejprve pokusiti o smír mezi stranami. Nezdaří-li se pokus o smír, má se rozhodčí soud po vykonaném místním šetření především přesvědčiti o tom:

- a) stala-li se škoda skutečně zvěří nebo výkonem práva myslivosti, a
- b) v jaké míře jsou s odborného stanoviska odůvodněny údaje stran o skutečnostech majících vliv na nárok na náhradu škody.

(3) Rozhodčí soud rozhodne v mezích návrhů stran podle volného uvážení, pečlivě přihlížející k výsledkům veškerého jednání a provedeného šetření. Nelze-li toho času zjistiti výši škody, rozhodne se jen o nároku na náhradu škody a o nákladech.

(4) V případech, kde se podle výroku rozhodčího soudu musí vyčkati doby žní, aby škoda mohla býti zjištěna, má poškozený včas navrhnouti provedení dalšího jednání ještě před počátkem žní. Jinak zanikne nárok na náhradu škody. Předseda vyzve strany, aby vyslaly do dalšího jednání rozhodčího soudu rozhodčí, kteří zasedali při prvním jednání.

§ 46.

(1) Náklady, které vzejdou straně z její vlastní účasti, jakož i snad z účasti jejího právního zástupce, a náklady, které vzejdou z účasti rozhodčího, ať již do rozhodčího soudu byl vyzván stranou nebo místo ní povolán předsedou rozhodčího soudu, nesou strany samy.

(2) O nákladech, jež vzejdou sepsáním zápisu, sepsáním a doručením výroku rozhodčího a účastí předsedy, platí toto:

a) nebyla-li náhrada škody přiřknuta nebo je-li přiřknuta náhrada škody stejná nebo menší, než částka žalovaným při pokusu o smír nabízená, platí náklady žalobce,

b) je-li přiřknuta náhrada větší než částka žalovaným nabízená, platí náklady žalovaný.

§ 47.

(1) O jednání rozhodčího soudu sepiše se zápis, v němž jest uvéstí jména a bydliště členů rozhodčího soudu, jména a bydliště přítomných stran, jakož i krátce návrhy stran, výsledek místního šetření, místo, čas a průběh jednání a výrok rozhodčího soudu, po případě i návrhy jednotlivých jeho členů. Zápis podepíší všichni přítomní rozhodčí a přítomní účastníci. Předseda uschová zápis a předloží jej na požádání okresnímu národnímu výboru, jakož i řádnému soudu.

(2) Stranám budiž vyhotovení rozhodčího výroku, neobdrží-li jeho opisy osobně u rozhodčího soudu, doručeno poštou doporučeně se zpátečním lístkem. Prvopis rozhodčího výroku jest opatřiti udáním dne, kdy byl výrok učiněn, a musí býti podepsán všemi rozhodčími.

(3) Rozhodčímu výroku mohou strany odporovati jediné žalobou o bezúčinnost. O této žalobě a důvodech bezúčinnosti rozhodčího výroku platí přiměřeně ustanovení civilních řádů soudních. Pro žalobu je výlučně příslušný okresní soud, v jehož obvodě byla škoda způsobena. Bude-li rozhodčí výrok pravoplatně zrušen, lze nárok na náhradu škody uplatniti jen pořadem práva u soudu jmenovaného v předchozí větě.

(4) Náhrada škody a nákladů, stanovená rozhodčím výrokem, budiž zaplácena do 15 dnů po dni, kdy strana obdržela výrok rozhodčí, nebyla-li podána žaloba o bezúčinnost výroku.

(5) Smír uzavřený u rozhodčích soudů, jakož i rozhodčí výrok, jsou exekučním titulem vykonatelným soudní exekucí.

(6) Ministerstvo zemědělství vydá, na Slovensku po vyjádření pověřenectva zemědělství a pozemkové reformy, po slyšení Jednotného svazu zemědělců a Československé myslivecké jednoty vzorce pro jednání rozhodčího soudu a směrnice pro vypočítávání náhrad škody a nákladů.

Oddíl IX.

Trestní ustanovení. Pytláctví.

§ 48.

(1) Kdo zasáhne do cizího práva myslivosti tím, že zvěř loví nebo si ji přivlastní, anebo zničí, poškodí nebo si přivlastní věc, na kterou se vztahuje právo myslivosti, bude potrestán soudem pro přestupek vězením nebo tuhým vězením do šesti měsíců.

(2) Čin uvedený v odstavci 1 se stíhá na návrh poškozeného, byl-li spáchán příslušníkem jeho domácnosti. Upuštění od návrhu proti jednomu z pachatelů netýká se pachatelů ostatních.

§ 49.

Byl-li čin spáchán na zvěři v oboře nebo za doby noční, za doby hájení, s použitím ok nebo jiným nemysliveckým způsobem, nebo převyšuje-li škoda, k níž směřoval vinníkův úmysl, 500 Kčs, bude vinník potrestán pro přečin tuhým vězením od tří měsíců do tří let.

§ 50.

Pro zločin bude vinník potrestán:

a) dopustil-li se činu, byv již dvakrát pro pytláctví nebo krádež trestán a od vykonání posledního trestu pro tento čin neuplynula doba delší pěti let, nebo spáchal-li čin se zákeřnou zbraní nebo spáchal-li čin se střelnou zbraní ve společnosti alespoň jednoho spoluvinníka, nebo spáchal-li čin jako myslivecký hajný ke škodě svého mysliveckého hospodáře, nebo převyšuje-li škoda, k níž směřoval vinníkův úmysl, 2.000 Kčs, žalářem od jednoho roku do pěti let,

b) spáchal-li čin ze zvyku nebo takřka po živnostensku nebo užil-li, byv přistižen při pytláctví, proti někomu násilí, aby mohl sám nebo některý ze spoluvinníků dále lovit nebo aby úlovek byl dopraven do bezpečí, nebo převyšuje-li škoda, k níž vinníkův úmysl směřoval, 20.000 Kčs, těžkým žalářem od pěti do deseti let.

§ 51.

Myslivecké náčiní, které vinník vzal k spáchání trestného činu s sebou, nebo kterého při něm užil, jest prohlášení za propadlé ve prospěch státu, a to i tehdy, jestliže žádnému z vinníků nenáleží. Od vyslovení propadnutí může být upuštěno, bylo-li věci použito k činu bez zavinění vlastníka.

Podílnictví na pytláctví

§ 52.

Kdo ukrývá, na sebe převede nebo zašantročí věc pocházející z pytláctví nebo to, co za ni bylo opatřeno, bude potrestán soudem pro přestupek vězením do šesti měsíců.

§ 53.

(1) Pro zločin bude vinník potrestán:

a) věděl-li, že věc, která je předmětem jeho činu nebo za kterou bylo opatřeno to, co je předmětem jeho činu, pochází ze zločinu, žalářem od šesti měsíců do jednoho roku,

b) dopustil-li se činu, byv již dvakrát pro podílnictví (ukryvačství) trestán a od vykonání posledního trestu pro tento čin neuplynula doba delší pěti let, nebo dopustil-li se činu takřka po živnostensku, nebo převyšuje-li cena toho, co na sebe převedl, 20.000 Kčs, žalářem od jednoho roku do pěti let.

(2) Dopustil-li se vinník činu trestného podle odstavce 1 při provozování živnosti opětovně, může být vedle trestu na svobodu vyslovena ztráta živnostenského oprávnění.

Ustanovení společná.

§ 54.

Pokus přestupků a přečinů uvedených v předchozích ustanoveních je trestný.

§ 55.

Při odsouzení pro čin trestný podle předchozích ustanovení může být vyslovena ztráta volebního práva. Jde-li o zločin nebo přečin, může být v oboru působnosti trestního zákona zák. č. I/1878 vyslovena ztráta úřadu.

§ 56.

Byl-li čin uvedený v předchozích ustanoveních spáchán ze ziskovosti, budiž vedle trestu na svobodě uložen peněžitý trest, jde-li o přestupek, od 20 Kčs do 5.000 Kčs, jde-li o přečin, od 100 Kčs do 25.000 Kčs, a jde-li o zločin, od 5.000 Kčs do 100.000 Kčs.

§ 57.

(1) Závisí-li trestnost činu nebo trestní sazba podle předchozích ustanovení na výši škody nebo na ceně věci, která byla předmětem činu, rozhoduje úhrnná výše vyplývající ze všech činů, které jsou trestné podle téhož ustanovení zákona a jsou předmětem téhož rozhodování.

(2) Závisí-li trestnost činu nebo trestní sazba podle jiných zákonných ustanovení na předchozím potrestání pro krádež, buď potrestání pro pytláctví posuzováno jako potrestání pro krádež.

§ 58.

Přechovávání pytláckého náčiní.

(1) Kdo, byv již dvakrát pravoplatně odsouzen pro zločin pytláctví, má v držbě nebo v úschově myslivecké náčiní nebo si je dá pro sebe uschovati, bude potrestán soudem pro přestupek vězením do šesti měsíců, pokud z okolností není zřejmo, že náčiní není určeno k použití při pytláctví.

(2) Stejně bude potrestán, kdo přijme v úschovu pro jiného myslivecké náčiní nebo je jinému ponechá, ač ví nebo podle okolností může vědět, že náčiní je určeno k použití při pytláctví.

(3) Myslivecké náčiní budiž prohlášeno za propadlé ve prospěch státu, i když vinníku nenáleží.

§ 59.

Kdo s loveckou výzbrojí bez úmyslu pytláctví neoprávněně vkročí do cizí honitby mimo cesty určené k veřejnému užívání, bude potrestán okresním národním výborem pro přestupek peněžitým trestem do 3.000 Kčs nebo vězením do 28 dnů.

§ 60.

(1) Jednání a opominutí přičící se ustanovením tohoto zákona nebo předpisů podle něho vydaných trestá, pokud nejde o čin trestný soudně, okresní národní výbor pokutou do 5.000 Kčs, při opětování přestupku nebo vzešla-li z přestupku značná škoda, pokutou do 10.000 Kčs. Pro případ nedobytnosti uložené pokuty se zároveň vyměří náhradní trest vězení (uzamčení) podle míry zavinění do 14 dnů, a byla-li uložena pokuta nad 5.000 Kčs, do 1 měsíce.

(2) Při potrestání může okresní národní výbor vedle trestu prohlásiti za propadlou zvěř, která byla chycena nebo složena proti ustanovením tohoto zákona nebo předpisů podle něho vydaných. Rovněž lze prohlásiti za propadlé věci, jimiž byl přestupek spáchán.

Oddíl X.

Povinná organizace.

§ 61.

(1) Držitelé tuzemských loveckých listků se povinně sdružují v Československé myslivecké jednotě, která je jedinou uznanou celostátní organizací mysliveckou a skládá se ze Zemského svazu pro Čechy, Zemského svazu pro zemi Moravskoslezskou a Svazu loveckých ochranných spolků na Slovensku. Nevyžádá-li si člen po uplynutí platnosti loveckého listku do tří měsíců nový lovecký lístek anebo bude-li mu lovecký lístek odňat nebo pravoplatně odepřen, přestává býti členem. Ministerstvo zemědělství může povolit výjimky.

(2) Československá myslivecká jednota je veřejnoprávní korporací a podléhá doзору ministerstva zemědělství a její Svazy (odstavec 1) doзору příslušného zemského národního výboru, na Slovensku pověřenectva zemědělství a pozemkové reformy. Práva a povinnosti členů se řídí podle stanov. Stanovy Československé myslivecké jednoty schvaluje ministerstvo zemědělství; stanovy Svazů a jejich složek příslušný zemský národní výbor, na Slovensku pověřenectvo zemědělství a pozemkové reformy.

(3) Československá myslivecká jednota provádí zkoušky z myslivosti [§ 33, odst. 5, písm. d)] podle zkušebního řádu, který stanoví a vyhlásí ministerstvo zemědělství, na Slovensku po vyjádření pověřenectva zemědělství a pozemkové reformy, po slyšení Jednotného svazu zemědělců a Československé myslivecké jednoty.

Oddíl XI.

Přechodná a závěrečná ustanovení.

§ 62.

(1) Honební pachtovní smlouvy uzavřené před 31. prosincem 1945, a v obcích, které byly v roce 1938 obsazeny cizí mocí, před 31. prosincem 1946, se zrušují, usnese-li se na zrušení valné shromáždění honebního společenstva do 30 dnů ode dne počátku účinnosti

tohoto zákona. Honební starosta je povinen včas svolati valné shromáždění, aby o tom rozhodlo. Odporuje-li deba pachtovní, stanovená ve smlouvách uzavřených před účinností tohoto zákona, pachtovní době, tímto zákonem stanovené, končí pachtovní doba nejdéle dnem 31. prosince 1951, u honiteb se zvěří označenou v § 5, odst. 1, větě druhé nejdéle dnem 31. prosince 1954.

(2) Okresní národní výbor založí a povede seznam honiteb ve svém obvodu podle směrnic vydaných ministerstvem zemědělství, na Slovensku po vyjádření pověřenectva zemědělství a pozemkové reformy.

(3) Okresní národní výbor přezkouší ustanovení přísežného mysliveckého ochranného personálu; která se stala před účinností tohoto zákona, a zjistí-li, že ustanovení odporují tomuto zákonu, zruší jejich platnost.

(4) Předpisy o náhradě škod způsobených zvěří a výkonem práva myslivosti podle tohoto zákona platí, i když dosavadní pachtovní honební smlouvy obsahují ujednání odlišná. Pachtýř má v takovém případě právo dáti pololetní výpověď, a to do šesti měsíců od začátku účinnosti tohoto zákona. Výpověď musí býti přijata a pachtýře v tomto případě nepostihují ustanovení § 22, odst. 3.

(5) Na Slovensku vykonávají až do ustanovení honebních společenstev působnost honebních společenstev a výborů místní národní výbory. Ustanovení honebních společenstev se na Slovensku provede podle směrnic pověřenectva zemědělství a pozemkové reformy.

§ 63.

(1) Řízení ve věcech mysliveckých, pokud v tomto zákoně není jinak stanoveno, přísluší v první stolici okresním národním výborům, které si v odborných věcech vyžadují podle povahy věci dobrozdání lesní služby dohlédací, po případě i Jednotného svazu zemědělců nebo Československé myslivecké jednoty, v druhé stolici zemským národním výborům, na Slovensku pověřenectvu zemědělství a pozemkové reformy.

(2) Tam, kde se ukládá slyšení Jednotný svaz zemědělců a Československou mysliveckou jednotu, slyší okresní národní výbory příslušnou organizační složku v okrese, zemské národní výbory příslušný zemský svaz a pověřenectvo zemědělství a pozemkové reformy Jednotný svaz slovenských zemědělců a Svaz loveckých ochranných spolků na Slovensku.

§ 64.

(1) Honební společenstva, jejichž většina členů jsou přidělci podle dekretu presidenta republiky ze dne 20. července 1945, č. 23 Sb., o osídlení zemědělské půdy Němců, Maďarů a jiných nepřátel státu českými, slovenskými a jinými slovanskými zemědělci, mohou do konce roku 1949, vysloví-li se pro využití honitby na vlastní účet (§ 14, odst. 1), pověřiti výkonem práva myslivosti člena honebního společenstva, který se může vykázáti alespoň jedním platným ročním loveckým lístkem.

(2) Člen honebního společenstva pověřený podle odstavce 1 musí míti doporučení místního národního výboru a okresního sdružení Jednotného svazu zemědělců. Honební společenstvo musí ho oznámiti jako mysliveckého hospodáře okresnímu národnímu výboru.

§ 65.

Zrušuje se platnost, po případě použitelnost všech předpisů o myslivosti. Zejména se zrušují:

honební zákon zák. čl. XX/1883,

zákon ze dne 25. června 1929, č. 98 Sb., kterým se doplňují a částečně mění některá ustanovení honebně-policijní, zejména o hájení zvěře,

zákon ze dne 5. března 1936, č. 57 Sb., o trestnosti pytláctví v zemi Slovenské a Podkarpatoruské,

vládní nařízení ze dne 31. března 1941, č. 127 Sb., o myslivosti,

vládní nařízení ze dne 31. března 1941, č. 128 Sb., kterým se provádí vládní nařízení o myslivosti,

vyhláška ministra zemědělství ze dne 12. září 1945, č. 289, Úř. l. I, o prozatímní úpravě myslivosti, a

vyhláška ministra zemědělství ze dne 27. července 1946, č. 1568, Úř. l. I, o využití společenstevních honiteb v pohraničním území.

§ 66.

Tento zákon nabývá účinnosti 1. ledna 1948; provede jej ministr zemědělství v dohodě se zúčastněnými ministry.

Dr. Beneš v. r.

Gottwald v. r.

Đuriš v. r.

226.**Zákon****ze dne 18. prosince 1947,**

jímž se mění, doplňují a sjednocují některá ustanovení vojenských trestních řádů.

Ústavodárné Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

Čl. I.

Zákon ze dne 5. července 1912, č. 131 ř. z., o vojenském trestním řádu a zákonný článek XXXIII/1912, o vojenském trestním řádu se mění, doplňují a sjednocují takto:

1. V § 1 se připojuje nový (druhý) odstavec tohoto znění:

„Zvláštní zákon stanoví, kdy může vojenský soud bez předchozího řízení ukládati trestním příkazem trest a v jaké výši. Za vojenské přečiny a za přestupky a přečiny uvedené v branném zákoně může však trestním příkazem uložit tresty na svobodě do šesti týdnů nebo tresty peněžité do 5.000 Kčs a za nedobytný peněžitý trest stanovit náhradní trest do šesti týdnů.“

2. V § 2 se nahrazují odstavce 1 až 3 tímto ustanovením:

„Bez soudního řízení lze kázeňsky trestati vojenské přečiny, má-li představený, jemuž přísluší kázeňská pravomoc, kázeňské potrestání za dostatečné.“

3. § 7 zní:

„Vojenské soudy použijí proti osobám, podléhajícím jejich pravomoci, i když tyto osoby nenáleží do svazku vojenského, trestního práva platného pro vojsko.

Mají-li vojenské soudy použití trestních ustanovení, obsažených v občanských zákonech nebo předpisech, a ukládají-li tyto zákony nebo předpisy druhy trestů, které se nevyskytují ve vojenském trestním právu, uznají soudy místo nich na ony druhy trestů vojenského trestního práva, které se nejvíce podobají trestům uloženým v občanském trestním právu.“

4. § 11 zní:

„Vojenské trestní soudní pravomoci podléhají pro veškeré soudně stíhatelné trestné činy, pokud zvláštní zákony nestanoví jinak:

1. vojenské osoby a příslušníci Sboru národní bezpečnosti v činné službě;
2. invalidé vojska nebo Sboru národní bezpečnosti, ubytovaní ve vojenské invalidovně;

3. osoby, které jsou v prozatímní nebo vyšetřovací vazbě proto, že bylo proti nim zavedeno vojenské trestní řízení, nebo které odpykávají trest na svobodě ve vojenském trestním ústavě;

4. příslušníci vojska a Sboru národní bezpečnosti, kteří zůstávajíce v přesenném počtu svých těles odpykávají v občanském trestním ústavě trest uložený vojenským soudem;

5. zběhové uprchlí z činné služby;

6. osoby, které náležejí k průvodu vojenských útvarů mobilisovaných nebo jsoucích mimo Československou republiku;

7. váleční zajatci a váleční rukojmí.“

5. § 13 zní:

„Vojenské trestní soudní pravomoci podléhají dále:

1. vojenské osoby mimo činnou službu pro přečin neuposlechnutí povolávacího rozkazu nebo pro přísnější trestný čin spáchaný tímto neuposlechnutím;

2. důstojníci a rotmistři vojska a Sboru národní bezpečnosti mimo činnou službu pro vojenské trestné činy a pro trestné činy, kterých se dopustili proti vojenským soudům, velitelstvím nebo orgánům, zakročujícím ve vojenských trestních soudních případech za jejich úředního jednání, jestliže spáchali tyto činy ve vojenském stejnokroji nebo ve stejnokroji Sboru národní bezpečnosti.“

6. § 14 zní:

„Mimořádnou pravomoc vojenských soudů za války určují zvláštní zákony.“

7. § 19 zní:

„Vojenské soudy jsou:

1. krajské vojenské soudy,
2. vrchní vojenské soudy,
3. nejvyšší vojenský soud.“

8. § 20 zní:

„Krajským vojenským soudům náleží:

1. konati řízení a rozhodovati, pokud zvláštní zákony neustanovují jinak,
 - a) o všech přečinech (přestupcích), na něž je podle zákona uloženo nejvýše šestiměsíční prosté nebo tuhé vězení se ztrátou hodnosti nebo bez ní nebo toliko trest peněžitý nebo jen ztráta hodnosti,
 - b) o všech jiných trestných činech, na které jest v zákoně uložen trest na svobodě do pěti let sám o sobě nebo vedle peněžitého trestu;

2. spolu působiti ve vyhledávacím řízení v takových trestních případech, o nichž přísluší rozhodovati vrchním vojenským soudům.“

9. § 21 zní:

„Vrchním vojenským soudům náleží:

1. konati řízení a rozhodovati o všech trestných činech, které jsou vyňaty z působnosti krajských vojenských soudů (§ 20, č. 1);
2. konati řízení a rozhodovati o odvoláních z rozsudků krajských vojenských soudů, pokud proti nim nebyla podána také zmateční stížnost, a rozhodovati o stížnostech v případech uvedených výslovně v tomto trestním řádě.“

10. § 22 zní:

„Nejvyšší vojenský soud má vedle jiných věcí, které jsou mu tímto trestním řádem přikázány, rozhodovati o zmatečních stížnostech, o odvoláních z rozsudků vrchních vojenských soudů a o odvoláních z rozsudků krajských vojenských soudů vynesenech senátem (§ 53, odst. 1, druhá věta), byla-li proti nim vedle odvolání podána také zmateční stížnost.“

11. § 23 zní:

„K trestnímu řízení je zpravidla příslušný ten soud (prokurátor), v jehož obvodu byl trestný čin spáchán, a to i tehdy, nastal-li jeho výsledek v obvodu jiného soudu.

Byl-li trestný čin spáchán v obvodech několika soudů nebo na hranicích dvou soudních obvodů, nebo není-li jisté, v kterém z několika soudních obvodů byl trestný čin spáchán, je příslušný ten soud (prokurátor), který ostatní předstíhl nějakým opatřením, vztahujícím se k trestnímu stíhání pachatele.

Aby bylo usnadněno řízení nebo z jiných závažných důvodů může soud (prokurátor) místa spáchaného činu postoupiti trestní věc soudu (prokurátorovi) místa dopadení.

Soudu (prokurátorovi), který se nejdříve dověděl o trestném činu, přísluší vésti trestní řízení tak dlouho, pokud se nezjistí okolnost, která podle předcházejících ustanovení zakládá příslušnost jiného soudu (prokurátora).

Vydává-li se pachatel z cizího státu, pokládá se místo vydání za místo dopadení.“

12. § 26 zní:

„Důstojníci justiční služby ustanovení vojenskými soudci jsou při soudním vyšetřování a rozhodování nezávislí a vázáni jen zákonem. Po stránce kázeňské a kárné podléhají pouze svým soudcovským představeným a nejvyššímu vojenskému soudu.

Při nastoupení soudcovského úřadu vykonají tuto přísahu:

„Přisahám, že budu vždy Československé republice věren a vlády její jako státní občan poslušen, že budu zachovávat všechny zákony a rozhodovati nestranně a svědomitě podle platných zákonů a podle svého nejlepšího přesvědčení a že se nedám od svědomitého plnění soudcovského úřadu ničím odvrátiti.“

Vojenští soudcové jsou ustanovováni trvale a na určitá služební místa; proti své vůli mohou býti přeloženi, sesazeni nebo dáni do výslužby jen v případech nové organizace soudní po dobu zákonem stanovenou nebo na podkladě pravomocného kárného nálezu. Doba, po kterou jsou zřízeny polní soudy, jest postavena na roveň nové organizaci soudní. Do výslužby mohou býti dáni vojenští soudcové na podkladě pravomocného nálezu také tehdy, když dosáhli věku stanoveného zákonem. Vojenští soudcové mohou býti svým soudcovským představeným dočasně přiděleni jinému soudu; bez jejich souhlasu může se tak státi jen na dobu šesti měsíců v kalendářním roce.

Ustanovení předchozího odstavce platí v plném rozsahu pro:

- a) presidenta, vicepresidenty a rady nejvyššího vojenského soudu,
- b) presidenta a rady vrchních vojenských soudů,
- c) presidenta a rady krajských vojenských soudů.

Ostatní vojenští soudcové přidělení vojenským soudům jsou soudci pomocnými, kteří ze soudcovských úkonů mohou obstarávat pouze věci soudního vyhledávacího řízení a věci právní pomoci. Pomocní vojenští soudcové nejsou ustanovováni na určitá místa trvale a mohou býti proti své vůli překládáni.“

13. Ustanovení § 35 se zrušuje.

14. § 42 zní:

„Z důvodů vojenské služby, veřejné bezpečnosti nebo z jiných důležitých příčin může býti na návrh veřejného žalobce, soudu nebo obviněného nebo z úřední moci výjimečně přenesena trestní věc z pravomoci místně příslušného soudu do pravomoci jiného soudu se stejným rozsahem věcné působnosti. O změně místní příslušnosti mezi dvěma krajskými vojenskými soudy, podřízenými témuž vrchnímu vojenskému soudu, rozhoduje tento soud; ve všech ostatních případech nejvyšší vojenský soud.

Je též dovoleno přenést jen některý nebo několik ze sbíhajících se trestných činů do

pravomoci jiného soudu, který je pro vyloučenou trestní věc věcně příslušný.“

15. V § 43 vkládá se za dosavadní jediný odstavec nový (druhý) odstavec tohoto znění:

„Veřejný žalobce může však upustiti od stíhání osoby, která byla vypověděna nebo má býti vydána nebo repatriována nebo odsunuta z území Československé republiky.“

16. § 44 zní:

„Veřejným žalobcem u krajských vojenských soudů je vojenský prokurátor, u vrchních vojenských soudů vrchní vojenský prokurátor v hodnosti generála justiční služby a u nejvyššího vojenského soudu generální vojenský prokurátor v hodnosti vyššího generála justiční služby.“

17. § 46 zní:

„Vojenské prokurátory a vrchní vojenské prokurátory, jakož i jejich náměstky, jsou-li vyššími důstojníky justiční služby, ustanovuje prezident republiky, ostatní jejich náměstky ustanovuje ministr národní obrany.“

18. § 50 zní:

„Krajské vojenské soudy zřizuje a zrušuje svým rozkazem prezident republiky jako vrchní velitel branné moci. Jsou pojmenovány podle místa svého sídla.“

19. § 51, odst. 1 zní:

„V čele krajského vojenského soudu jako jeho prezident je vojenský soudce, kterého ustanovuje prezident republiky. Prezident republiky ustanovuje též rady krajského vojenského soudu, a to z vyšších důstojníků justiční služby. Ministr národní obrany ustanoví u krajského vojenského soudu potřebný počet pomocných vojenských soudců.“

20. § 52 zní:

„Vyšetřující soudce ustanovuje od případu k případu prezident soudu z vojenských soudců (včetně pomocných vojenských soudců), kteří jsou u soudu ustanoveni nebo k němu přiděleni.“

21. § 53 zní:

„U krajských vojenských soudů rozhoduje v případech uvedených v § 20, č. 1, písm. a) jeden vojenský soudce jako samosoudce. V případech uvedených v § 20, č. 1, písm. b) rozhoduje tříčlenný senát, složený z jednoho vojenského soudce jako předsedy a dvou přísedících; jedním přísedícím je důstojník zbraní starší 28 let, druhým přísedícím je příslušník stavovské skupiny a hodnostní skupiny žalovaného. Stavovské skupiny určují služební

předpisy, hodnostními skupinami jsou důstojníci, rotmistři a osoby z počtu mužstva. Náleží-li žalovaní k různým stavovským skupinám, vybere se druhý přísedící ze stavovské skupiny zbraní. Oba přísedící musí býti hodností vyšší (služebně starší) než žalovaný (hodností nejvyšší ze spolužalovaných).

Je-li žalovaným nebo spolužalovaným příslušník Sboru národní bezpečnosti, určí se druhý přísedící podle stejných zásad z příslušníků Sboru národní bezpečnosti.“

22. § 54 zní:

„Vrchní vojenské soudy zřizuje a zrušuje svým rozkazem prezident republiky jako vrchní velitel branné moci. Jsou pojmenovány podle místa svého sídla.“

23. § 55 zní:

„V čele vrchního vojenského soudu je jako jeho prezident generál justiční služby, kterého ustanovuje prezident republiky. Prezident republiky ustanovuje též rady vrchního vojenského soudu, a to z vyšších důstojníků justiční služby. Ministr národní obrany ustanoví u vrchního vojenského soudu potřebný počet pomocných vojenských soudců. Ministerstvo národní obrany přidělí vrchnímu vojenskému soudu potřebný počet kancelářských zaměstnanců pro vrchní vojenský soud i krajské vojenské soudy jemu podřízené.“

24. § 56 zní:

„Nalézací senát u vrchních vojenských soudů se skládá z předsedy a tří přísedících. Předsedou a jedním přísedícím jsou vojenští soudcové, druhým přísedícím — není-li zvláštním zákonem stanoveno jinak — je důstojník zbraní starší 28 let, který musí býti hodností vyšší (služebně starší) než žalovaný (hodností nejvyšší ze spolužalovaných), třetím přísedícím je příslušník stavovské skupiny a hodnostní skupiny žalovaného; nepřisluží-li žalovaný stavovské skupině zbraní, má být tento přísedící vybrán ze stejné nebo aspoň příbuzné stavovské skupiny jako žalovaný.“

25. Ustanovení § 58 se zrušuje.

26. § 59 zní:

„Odvolací senát u vrchního vojenského soudu se skládá ze tří vojenských soudců, z nichž nejvyšší (služebně nejstarší) předsedá.“

27. § 62, odst. 4 zní:

„Prezidenta, viceprezidenty a rady nejvyššího vojenského soudu ustanovuje prezident republiky.“

28. Ustanovení §§ 63 a 66 se zrušuje.

29. § 75 zní:

„Rozhodují-li vojenské soudy v senátech, koná se před hlasováním porada. Je-li podle zákona ustanoven zpravodaj, hlasuje nejdříve, předseda hlasuje poslední. Přisedící hlasují podle služebního stáří, mladší před staršími.“

30. § 82 zní:

„K jednání s osobami, které nejsou znalé služebního jazyka, musí být přibrán tlumočník. Od jeho přibrání lze upustit, jsou-li všichni účastníci řízení znalí jazyka osoby, která má být vyslechnuta. Tato skutečnost se poznamenává v zápise o jednání.“

V důležitých případech musí se zápis o výslechu sepsat v jazyce osoby vyslychané a připojit k zápisu o jednání jako příloha.

Listiny, které nejsou sepsány v jazyce služebním, jsou však pro trestní věc závažné, musí býti přeloženy přísežným tlumočníkem.“

31. V § 84 škrtá se odstavec 4.

32. § 88, odst. 3 zní:

„Ve všech ostatních případech se určí žalovanému pro hlavní přelíčení a pro ústní odvolací líčení v druhé stolici obhájce z moci úřední toliko na jeho výslovnou žádost, prokáže-li, že podle svých majetkových poměrů není s to, aby si z vlastních prostředků hradil výdaje spojené s přibráním obhájce. Jde-li o trestný čin, o němž přísluší v první stolici rozhodovati samosoudci (§ 20, č. 1, písm. a), nemá žalovaný nároku na přidělení obhájce z úřední moci.“

33. § 143, první věta zní:

„Nestanoví-li zvláštní zákony jinak, může veřejný žalobce jen tehdy požádati soud, aby provedl vyhledávací řízení, jde-li o podezření z trestného činu, na který je v zákoně uložen těžší trest než trest na svobodě do pěti let sám o sobě nebo spolu s trestem peněžitým, anebo bylo-li by třeba při zjišťování skutkové podstaty častěji se obracet na soud podle § 142, odst. 1.“

34. V § 171 vkládá se za odstavec 1 nový (druhý) odstavec tohoto znění:

„Jde-li o zločin, na který je v zákoně uložen trest smrti nebo trest na svobodě nejméně deseti let, musí býti na podezřelého uvalena prozatímní vazba.“

35. V § 176 vkládá se za dosavadní jediný odstavec nový (druhý) odstavec tohoto znění:

„Vyšetřovací vazba musí být uvalena, jde-li o zločin, na který je v zákoně uložen trest smrti nebo trest na svobodě nejméně deseti let.“

36. § 177, odst. 2 zní:

„Proti rozhodnutí, jímž se uvaluje vyšetřovací vazba z důvodů § 171, č. 2 až 4, nebo proti rozhodnutí, jímž se obviněný v rozporu s ustanovením § 182 ponechává v této vazbě, přísluší obviněnému stížnost, o níž rozhoduje u krajského vojenského soudu jeho prezident a u vrchního vojenského soudu radní komora v neveřejném zasedání. Radní komora se skládá ze tří vojenských soudců, z nichž nejvyšší (služebně nejstarší) předsedá. Před rozhodnutím o stížnosti musejí býti slyšeni obviněný, jeho obhájce a veřejný žalobce. Nemá-li obviněný obhájce, zřídí se mu obhájce z moci úřední.“

37. Za § 177, odst. 3 vkládají se tři nové odstavce (čtvrtý až šestý) tohoto znění:

„Vyhoví-li soud stížnosti obviněného proti rozhodnutí o uvalení nebo proti dalšímu trvání vyšetřovací vazby, může obviněnému uložit, aby se až do pravomocného skončení trestního řízení nevzdálil bez služebního rozkazu nebo bez svolení soudu z místa svého pobytu. Jedná-li obviněný proti tomuto příkazu, může býti na něho znovu uvalena vyšetřovací vazba. Soud může obviněnému propuštěnému z vyšetřovací vazby též uložit, aby oznámil ihned soudu případné propuštění z činné služby vojenské a nové bydliště.“

Proti usnesení, jímž se vyšetřovací vazba zrušuje, přísluší veřejnému žalobci stížnost k nadřízenému vojenskému soudu, který rozhodne s konečnou platností. Tato stížnost má odkladný účinek jen tehdy, byla-li ohlášena hned při vyhlášení usnesení a provedena do tří dnů.

Proti usnesení, jímž se zamítá návrh na zrušení vyšetřovací vazby, přísluší obdobně stížnost obviněnému (obhájci), a to do tří dnů od vyhlášení tohoto usnesení.“

38. Ustanovení § 193, odst. 4 zní:

„Jiné osoby, než ty, které jsou uvedeny v odstavci 1, budou pro takové zdráhání před vojenským soudem oznámeny okresnímu soudu svého bydliště nebo pobytu, který proti nim má zakročit tak, jako kdyby svědectví nebo přísaha byly odepřeny občanskému soudu trestnímu.“

39. V § 205, odst. 2 se nahrazují slova „brigádním soudům“ slovy „samosoudci krajského vojenského soudu (§ 53, odst. 1, první věta)“.

40. Ustanovení § 214, odst. 2 zní:

„Jsou-li znalci lékaři nebo chemikové, může se žádati v takových případech posudek od vojenského zdravotnického poradního sboru.“

41. § 243, odst. 2 zní:

„V řízení pro trestní věci příkázané krajským vojenským soudům podle § 20, č. 1, písm. a) podá vojenský prokurátor u soudu místo formální písemné žaloby jen písemný trestní návrh, obsahující zákonné označení trestného činu.“

42. Ustanovení § 263, odst. 3 zní:

„Osoby podrobené občanské trestní soudní pravomoci, které se dopustí tohoto trestného činu, budou potrestány příslušným občanským trestním soudem pro přestupek vězením od jednoho týdne do tří měsíců, s nímž může být spojen trest na penězích do 5.000 Kčs.“

43. V § 274, předposlední větě se nahrazují slova „a nelze-li jeho postavení ihned provést“ slovy „a nelze-li je konati za jeho nepřítomnosti (§ 278)“.

44. Ustanovení § 278, odst. 2 se nahrazuje těmito sedmi odstavci (druhým až osmým):

„Hlavní přelíčení, k němuž se žalovaný nedostavil, může se konati za jeho nepřítomnosti a může se vynést rozsudek, avšak pod následky zmatečnosti jen tehdy, jde-li o trestný čin, na který je v zákoně uložen trest peněžitý nebo trest na svobodě nejvýše do pěti let sám o sobě nebo vedle trestu peněžitého, a byl-li žalovaný před tím o celém obsahu obvinění vyslechnut soudcem nebo žalobcem a o ustanovení hlavního přelíčení včas zpraven.“

Koná-li se hlavní přelíčení za nepřítomnosti žalovaného a není-li zastoupen obhájcem, musí soud zříditi obhájce z moci úřední, je-li na trestný čin podle trestních sazeb, jichž má být použito, ustanoven trest přesahující šest měsíců.

Žalovaný může proti rozsudku vynesnému za jeho nepřítomnosti podat do tří dnů od doručení odpor u soudu, který rozsudek vynesl. O odporu rozhoduje nadřízený soud, vyslechnuv veřejného žalobce. Prokáže-li žalovaný, který včas podal odpor, že mu zabránila vojenská služba nebo neodvratná překážka, aby se dostavil k hlavnímu přelíčení, nařídí se nové hlavní přelíčení. Nedostaví-li se žalovaný ani k novému hlavnímu přelíčení, stane se rozsudek napadený odporem pravomocným. Byl-li odpor zamítnut, nemá žalovaný proti rozsudku opravného prostředku.

Podává-li žalovaný zároveň s odporem odvolání nebo zmateční stížnost nebo podává-li odvolání nebo zmateční stížnost veřejný žalobce, rozhodne soud, jestliže se předkládají podle § 339 nebo § 355 spisy k rozhodnutí o opravném prostředku, nejprve o odporu, a jen tehdy, bude-li odpor zamítnut, rozhodne o odvolání nebo zmateční stížnosti.

Nemůže-li se konat hlavní přelíčení za nepřítomnosti žalovaného nebo nemůže-li se v něm pokračovat, protože nejsou splněny podmínky stanovené v odstavci druhém nebo protože nalézací soud má za to, že nelze očekávat v nepřítomnosti žalovaného uspokojující objasnění skutkových okolností, je třeba ustanovit nové hlavní přelíčení.

Uprchne-li žalovaný během hlavního přelíčení, skončí se hlavní přelíčení a zavede se řízení podle hlavy XXV.

Zemřel-li žalovaný před skončením hlavního přelíčení, zastaví se řízení usnesením nalézacího soudu.“

Dosavadní třetí odstavec § 278 se stává odstavcem devátým.

45. § 300, odst. 2 se nahrazuje dvěma odstavci tohoto znění:

„Totéž se má státi a věc se odkáže ihned příslušnému činiteli, má-li samosoudce nebo senát krajského vojenského soudu za to, že trestní věc náleží do pravomoci senátu krajského vojenského soudu nebo vrchního vojenského soudu.“

Takový rozsudek samosoudce krajského vojenského soudu (§ 53, odst. 1, první věta) nahrazuje pak pro další řízení před senátem krajského vojenského soudu nebo před vrchním vojenským soudem žalobu podanou bez vyhledávacího řízení.“

Dosavadní třetí odstavec § 300 se stává odstavcem čtvrtým.

46. § 301 zní:

„Nalézací soud se nemůže prohlásit nepřislušným proto, že věc může být podle § 2 vyřízena kázeňsky. Senát krajského vojenského soudu a nalézací senát vrchního vojenského soudu se nemohou prohlásit nepřislušnými, náleží-li podle jejich mínění trestní věc před samosoudce nebo před senát krajského vojenského soudu. Byla-li věc soudem vyšší stolice odkázána krajskému vojenskému soudu, nemůže se samosoudce nebo senát krajského vojenského soudu prohlásit nepřislušným.“

47. § 302, odst. 4 zní:

„Ustanovení druhého odstavce o slyšení žalobce a žalovaného před vynesením rozsudku se nevztahuje na řízení před samosoudcem krajského vojenského soudu (§ 53, odst. 1, první věta), ani na změnu označení kázeňských poklesků.“

48. V § 303, odst. 1 se nahrazují slova „divisním soudem“ slovy „senátem krajského vojenského soudu (§ 53, odst. 1, druhá věta) nebo před vrchním vojenským soudem“.

49. V § 304, odst. 1 a 2 se nahrazuje slovo „brigádním“ slovy „samosoudcem krajského vojenského soudu (§ 53, odst. 1, první věta)“.

50. § 312, odst. 2 zní:

„Není-li možné rozsudek sepsati ihned, budiž sepsán a předsedou a zapisovatelem podepsán nejpozději do osmi dnů, v řízení před samosoudcem krajského vojenského soudu (§ 53, odst. 1, první věta) nejdéle do tří dnů po vyhlášení rozsudku.“

51. § 332 zní:

„Proti rozsudkům krajských vojenských soudů vynesným samosoudcem (§ 53, odst. 1, první věta) lze se odvolati:

1. jsou-li tu důvody zmatečnosti (§§ 358 až 360),
2. pro výrok o vině,
3. pro výrok o trestu.

Vyslovuje-li se rozsudkem nepřislušnost, lze jej napadati odvoláním jen tehdy, opírá-li se výrok o nepřislušnosti o ustanovení § 300, odst. 1.

Pokud zvláštní zákony neustanovují jinak, může být odvolání podáno pro výrok o trestu v neprospěch žalovaného jen tenkrát, byl-li trest mimořádně zmírněn nebo nebylo-li proti žalobcovu návrhu uznáno na ztrátu hodnosti; ve prospěch žalovaného však jen tehdy, nešel-li již bez toho samosoudce, užívaje mimořádného zmírňovacího práva, pod nejnižší výměru příslušné trestní sazby, nebo bylo-li uznáno na ztrátu hodnosti jako trest samostatný, jakož i v případech, kdy byla vyslovena tato ztráta, ačkoli není jako trest bezpodmínečně stanovena.“

52. § 333, první věta zní:

„Proti rozsudkům krajských vojenských soudů vynesným senátem (§ 53, odst. 1, druhá věta) a proti rozsudkům vrchních vojenských soudů lze se odvolati toliko pro výrok o trestu, nejde-li o důvod zmatečnosti uvedený v § 358, č. 11, a jen za podmínek uvedených v § 332, odst. 3.“

53. § 334, odst. 2 a 3 zní:

„Proti rozsudku krajského vojenského soudu vynesnému samosoudcem (§ 53, odst. 1, první věta), jímž se vyslovuje, že žalovaný nepodléhá vojenské soudní pravomoci, přísluší odvolání jak vojenskému prokurátoru, tak i žalovanému a soukromému žalobci.

Rozsudek, jímž samosoudce krajského vojenského soudu vyslovil, že žalovaný podléhá vojenské soudní pravomoci, může bráti v odpor odvoláním jak vojenský prokurátor, tak i žalovaný.“

54. § 336, odst. 2 zní:

„Propuštění z vazby toho, jenž byl osvobozen samosoudcem krajského vojenského soudu (§ 53, odst. 1, věta první) neb žalovaného, jemuž byla vytrpěná vyšetřovací vazba v rozsudku krajského nebo vrchního vojenského soudu započtena jako trest, odloží se jen pro odvolání žalobce, a to jen tehdy, ohlásí-li odvolání ihned po prohlášení rozsudku a neshledá-li žalobce za vhodné naříditi propuštění na svobodu (§ 182).“

55. § 342 zní:

„Bylo-li odvolání podáno jen pro výrok o trestu a není-li třeba při odvolání proti rozsudku samosoudce krajského vojenského soudu nového provádění důkazů před soudem odvolacím, rozhodne tento soud v neveřejném zasedání, jehož se zúčastní kromě členů odvolacího soudu a zapisovatele toliko vrchní vojenský prokurátor, když byly přijaty zpráva a návrh předsedy nebo jednoho z přísedících a vyslechnut vrchní vojenský prokurátor. Rozhodnutí se stane rozsudkem, rozhoduje-li odvolací soud ve věci samé, jinak usnesením.“

56. § 345, odst. 2 zní:

„Když byli vyvoláni obeslaní svědci a znalci, podá předseda nebo jeden z přísedících v nepřítomnosti svědků a znalců zprávu, která nemá obsahovat ani posudek ani návrhy, nýbrž toliko skutečnosti případu a dosavadní průběh věci, pokud je toho třeba k posouzení odvolání, pak podstatný obsah odvolacích vývodů a sporné otázky z toho vyplývající.“

57. § 349 zní:

„Je-li rozsudek krajského vojenského soudu vynesný samosoudcem (§ 53, odst. 1, první věta) stížen některým z důvodů zmatečnosti uvedených v § 358, č. 1 až 5, zruší odvolací soud rozsudek a přikáže věc zpět první stolici k novému přelíčení.

Vyslovil-li samosoudce krajského vojenského soudu neprávem svou věcnou příslušnost (§ 358, č. 6), zruší odvolací soud rozsudek a postoupí věc příslušnému činiteli, je-li však pro tuto věc příslušný senát krajského vojenského soudu, vrátí spisy tomuto soudu, aby ve věci rozhodl senátem (§ 53, odst. 1, druhá věta).

Vyslovil-li samosoudce neprávem svou nepřislušnost nebo nevyřídil-li žalobu úplně (§ 358, č. 6 a 7), uloží mu odvolací soud, aby konal nové hlavní přelíčení a vynesl rozsudek, který se v posledním případě má omeziti na články žaloby, jež zůstaly nevyřízeny.

Odvolací soud může však též v případech uvedených v odstavcích 1 a 3 rozhodnouti ve

věci samé ihned nebo v zasedání pozdějším, zopakoval-li nebo doplnil-li podle potřeby hlavní přelíčení konané v první stolici nebo napravil-li procesní úkon, jež shledal vadným.

Jde-li o rozsudek vyneseny senátem (§ 53, odst. 1, druhá věta), rozhoduje odvolací soud vždy v zasedání neveřejném (§ 342). Má-li odvolací soud za to, že není správný výrok krajského vojenského soudu o tom, že žalovaný podléhá vojenské soudní pravomoci (§ 358, č. 6) nebo že bylo nesprávně použito zákona v neprospěch žalovaného (§ 358, č. 9 až 11), předloží spisy nejvyššímu vojenskému soudu k rozhodnutí podle ustanovení § 354.

Rozhodl-li krajský vojenský soud neprávem (§ 358, č. 6) o věci, pro niž byl v první stolici příslušný vrchní vojenský soud, může odvolací soud na návrh vrchního vojenského prokurátora za souhlasu žalovaného a šetře podmínek § 302, odst. 3, rozhodnout ve věci samé.“

58. § 350 zní:

„Odvolací soud zkoumá rozsudek jen potud, pokud je napadán. Přesvědčí-li se však soud, zkoumáje odvolání podané kýmkoliv, že věcná příslušnost samosoudce nebo senátu krajského vojenského soudu nebyla dána (§ 358, č. 6), že nesprávně bylo použito zákona ke škodě žalovaného (§ 358, č. 9 až 11) nebo že důvody, na nichž se zakládá jeho rozhodnutí ve prospěch některého žalovaného, jsou na prospěch také spolužalovanému, má odvolací soud z úřední moci jednati tak, jako kdyby odvolání i v těchto směrech byla uplatňována. Při tom může odvolací soud, vyslechnuv vrchního vojenského prokurátora, rozhodnouti ihned v neveřejném zasedání (§ 342) i tenkrát, mají-li všichni jeho členové za to, že není dána vojenská soudní pravomoc, nebo souhlasí-li vrchní vojenský prokurátor s rozhodnutím v tom případě, když bylo nesprávně použito zákona v neprospěch žalovaného. Bylo-li odvolání podáno toliko ve prospěch žalovaného, nemůže ani odvolací soud, ani krajský vojenský soud, jemuž věc byla vrácena podle § 349 k novému hlavnímu přelíčení, uložit žalovanému přísnější trest, než vyslovil první rozsudek.“

59. § 355 zní:

„Podal-li odvolatel nebo jiná oprávněná osoba pro výrok o trestu proti rozsudku senátu krajského vojenského soudu (§ 53, odst. 1, druhá věta) mimo odvolání také zmateční stížnost, rozhoduje nejvyšší vojenský soud také o odvolání. Má-li nejvyšší vojenský soud rozhodnout nejen o odvolání, ale také o zmateční stížnosti, rozhodne po vyřízení zmateční stížnosti o odvolání v neveřejném zasedání neb zároveň s výrokem o zmateční

stížnosti, jedná-li též o ní v neveřejném zasedání.“

60. § 357 zní:

„Zmateční stížnost lze podati proti rozsudkům senátů krajských vojenských soudů (§ 53, odst. 1, věta druhá) a proti rozsudkům vrchních vojenských soudů jako soudů první stolice.

Zmateční stížnost může býti podána jak ve prospěch, tak i v neprospěch žalovaného, avšak vždy jen pro některý z důvodů zmatečnosti uvedených v § 358.

Ve prospěch žalovaného mohou podati zmateční stížnost jak on sám, tak i osoby jmenované v § 325, v neprospěch žalovaného vojenský nebo vrchní vojenský prokurátor a soukromý žalobce.

Vyslovuje-li se rozsudkem senátu krajského vojenského soudu (§ 53, odst. 1, věta druhá) nebo vrchního vojenského soudu, že žalovaný nepodléhá vojenské trestní soudní pravomoci, může zmateční stížnost podat jak vojenský prokurátor (vrchní vojenský prokurátor) a soukromý žalobce, tak i žalovaný.

Rozsudek senátu krajského vojenského soudu nebo vrchního vojenského soudu, vyslovuje-li neprávem, že žalovaný podléhá vojenské soudní pravomoci, mohou napadati zmateční stížností žalovaný a vojenský prokurátor (vrchní vojenský prokurátor).“

61. V § 365 se za odstavec 1 vkládá nový odstavec tohoto znění:

„Výjimečně může nejvyšší vojenský soud v neveřejném zasedání, vyslechnuv generálního vojenského prokurátora, rozhodnout o zmateční stížnosti i ve věci samé, nejde-li o trestný čin, na který je v zákoně uložen trest těžší než trest na svobodě deseti let, neučinily-li strany návrh na konání veřejného líčení ani ve lhůtě stanovené k provedení zmateční stížnosti ani ve lhůtě stanovené pro odpověď (§ 337, odst. 1, § 338, odst. 3, § 361).“

62. V § 402, odst. 1 se vkládá za ustanovení č. 3 nové ustanovení č. 4 tohoto znění:

„4. nedojde-li po upuštění od stíhání podle § 43, odst. 2 k provedení vydání nebo vypovězení, sešlo-li s repatriace nebo s odsunu nebo vrátili se osoba, od jejíhož stíhání bylo upuštěno.“

63. V § 413 se vkládají za dosavadní poslední (třetí) odstavec další odstavce čtvrtý a pátý tohoto znění:

„Ministr národní obrany může naříditi, aby bylo upuštěno od nařízení výkonu nebo dalšího výkonu trestu na svobodě, byl-li odsouzený

vypověděn nebo má-li býti vydán nebo repatriován nebo odsunut z území Československé republiky.

Nedojde-li k provedení vydání nebo vypovězení nebo sejde-li s repatriace nebo odsunu nebo vrátí-li se vydáný, vypověděný, repatriovaný nebo odsunutý na území Československé republiky, trest se vykoná.“

64. § 419, odst. 3 se nahrazuje těmito dvěma odstavci:

„Za podmínek uvedených v předcházejících odstavcích může vrchní vojenský prokurátor povolit odklad trestů uložených krajskými vojenskými soudy nejdéle na dobu šesti měsíců.

Ministr národní obrany může nařídit odklad každého trestu na svobodu, nepřesahujícího dobu dvou let, i na delší dobu a též z jiných důležitých důvodů než těch, které jsou uvedeny v odstavcích 1 a 2.“

65. § 420, odst. 3, věta první zní:

„Výjimečně může nařídit také z jiných velmi důležitých příčin přerušeni výkonu trestu na svobodu nepřesahujícího jeden rok veřejný žalobce, přerušeni výkonu delších trestů na svobodu uložených krajskými vojenskými soudy vrchní vojenský prokurátor a v ostatních případech ministr národní obrany.“

66. § 476 zní:

„Proti rozsudkům polních soudů, vyneseným za podmínek § 278 za nepřítomnosti žalovaného, není přípustný odpor.“

67. Ustanovení § 472 se zrušuje.

Čl. II.

Zrušují se dekret presidenta republiky ze dne 27. října 1945, č. 119 Sb., o přechodné úpravě vojenského trestního řádu, a dekret presidenta republiky ze dne 27. října 1945, č. 120 Sb., o přechodné úpravě vojenského polního trestního řízení.

Čl. III.

Všude tam, kde se ve vojenském trestním řádu nebo v jiných zákonech mluví o soudech brigádních nebo divisních, o přednostovi brigádního (divisního) soudu, o funkcionáři vojenského prokurátora a o vojenském prokurátoru, rozumějí se tím krajské vojenské soudy, vrchní vojenské soudy, president krajského (vrchního) vojenského soudu, vojenský prokurátor a vrchní vojenský prokurátor.

Čl. IV.

Pro vojenské soudy platí doba šesti měsíců ode dne vyhlášení tohoto zákona za dobu nové

jejich organizace podle § 26 zákona č. 131/1912 ř. z. a zák. čl. XXXIII/1912 o vojenském trestním řádě a podle § 99, odst. 1 ústavní listiny.

Čl. V.

Ministr národní obrany se zmocňuje, aby upravil a ve Sbírce zákonů a nařízení uveřejnil v nepřetržitém sledu paragrafů úplné jednotné znění vojenských trestních řádů podle zákona č. 131/1912 ř. z. a zákonného článku XXXIII/1912, jak vyplývá ze změn a doplňků provedených pozdějšími zákony, včetně tohoto zákona.

Čl. VI.

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1948; provede jej ministr národní obrany.

Dr. Beneš v. r.

Gottwald v. r.

arm. gen. Svoboda v. r.

227.

Zákon

ze dne 18. prosince 1947

o jednorázových mimořádných přídavech k důchodům z veřejnoprávního sociálního pojištění pro rok 1947.

Ústavodárné Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

(1) K důchodům z invalidního a starobního, pensijního soukromých zaměstnanců, hornického pensijního a provisního pojištění, na něž má oprávněný nárok v prosinci 1947, se poskytnou pro rok 1947 tyto jednorázové přídavky:

k důchodu invalidnímu a starobnímu	Kčs 1.200.—,
k důchodu vdovskému a vdoveckému	Kčs 1.000.—,
k důchodu sirotčímu, rodičů a jiných pozůstalých	Kčs 700.—,
k přídavku na děti (vychovavacímu příplatku)	Kčs 300.—.

Přídavek se neposkytne k starobním odměnám z provisního pojištění.

(2) Přídavek podle odstavce 1 se zvyšuje u bezmocných v poměru, v němž je zvýšen důchod pro bezmocnost.

(3) Požívá-li oprávněná osoba několika důchodů uvedených v odstavci 1, poskytne se jí pouze přídavek nejvyšší. Přídavek podle tohoto zákona nepřísluší poživatelům odpočivných nebo zaopatřovacích platů z prostředků veřejných, leč by přídavek podle tohoto zákona byl vyšší než obdobný přídavek, který se jim poskytne k těmto platům z veřejných prostředků; dále nepřísluší zaměstnaným důchodcům, mají-li ze svého zaměstnání nárok na plný vánoční příspěvek v roce 1947.

§ 2.

(1) K důchodům z úrazového pojištění, na něž má oprávněný nárok v prosinci 1947, se poskytnou pro rok 1947 tyto jednorázové přídavky:

- a) k důchodu zraněného se ztrátou schopnosti k výdělků 100% Kčs 1.200.—,
- b) k důchodu zraněného s menší ztrátou schopnosti k výdělků, nejméně však se ztrátou schopnosti 50%, poměrná část částky Kčs 1.200.—, která odpovídá míře zmenšení schopnosti k výdělků,
- c) k důchodu vdovskému a vdoveckému Kčs 1.000.—,
- d) k důchodům ostatních oprávněných osob Kčs 700.—.

(2) Přídavek k důchodu zraněného, který má podle příslušných předpisů nárok na zvýšení důchodu (ošetřovné) pro bezmocnost, se zvyšuje o polovinu.

(3) Přídavek se neposkytne osobám, které mají nárok na jednorázový přídavek již z důchodového pojištění podle § 1, dále poživatelům odpočivných nebo zaopatřovacích platů z prostředků veřejných, leč by přídavek podle tohoto zákona byl vyšší než obdobný přídavek, který se jim poskytne k těmto platům z veřejných prostředků, jakož i zaměstnaným důchodcům, mají-li ze svého zaměstnání nárok na plný vánoční příspěvek v roce 1947. Požívá-li oprávněná osoba několika důchodů z úrazového pojištění, poskytne se jí pouze přídavek nejvyšší.

§ 3.

K důchodům vypláceným do ciziny se přídavek neposkytuje.

§ 4.

Neprávem přijaté přídavky jest nositel pojištění oprávněn sraziti si z běžného důchodu nebo z jiné dávky, na kterou má týž příjemce nárok.

§ 5.

Přídavky podle tohoto zákona jsou osvobozeny od daně ze mzdy.

§ 6.

Náklady spojené s výplatou přídavků podle tohoto zákona hradí nositelé pojištění ze svého.

§ 7.

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. prosince 1947; provede jej ministr sociální péče.

Dr. Beneš v. r.

Gottwald v. r.

Dr. Nejedlý v. r.

228.

Vládní nařízení

ze dne 19. prosince 1947

o přísaze členů Sboru národní bezpečnosti.

Vláda republiky Československé nařizuje podle § 23, odst. 3 zákona ze dne 11. července 1947, č. 149 Sb., o národní bezpečnosti:

§ 1.

Členové Sboru národní bezpečnosti vykonávají přísahu tohoto znění:

„Přisáhám na svou čest a svědomí při všem, co je mi svaté, že vždy budu věren a oddán Československé republice, jejímu lidově-demokratickému ústavnímu zřízení, jejímu prezidentu a její vládě; že vždy budu dbáti zákonů a nařízení republiky; že budu ochotně poslušen nařízení a příkazů svých představených a rozkazů svých velitelů; že budu přísně zachovávat úřední tajemství a že při veškerém svém jednání budu vždy míti na zřeteli jen zájem služby a prospěch republiky a jejího lidu. Přisáhám, že své služební povinnosti budu plnit svědomitě a nestranně i s nasazením života. Tak přísahám.“

§ 2.

Toto nařízení nabývá účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení; provede je ministr vnitra.

Gottwald v. r.

Dr. Zenkl v. r.	Ing. Jankovcová v. r.
Dr. Kočvara v. r.	Đuriš v. r.
Široký v. r.	Dr. Čepička v. r.
Masaryk v. r.	Dr. Pietor v. r.
arm. gen. Svoboda v. r.	Ing. Kopecký v. r.
Dr. Ripka v. r.	Hála v. r.
Nosek v. r.	Dr. Nejedlý v. r.
Dr. Dolanský v. r.	Dr. Procházka v. r.
Dr. Stránský v. r.	Majer v. r.
Dr. Drtina v. r.	Dr. Franek v. r.
Kopecký v. r.	Dr. Clementis v. r.

Liehnert v. r.

229.

Vládní nařízení

ze dne 19. prosince 1947,

jímž se vymezují úkoly národní bezpečnosti.

Vláda republiky Československé nařizuje podle § 1, odst. 2 zákona ze dne 11. července 1947, č. 149 Sb., o národní bezpečnosti:

§ 1.

Správním úřadům národní bezpečnosti náleží všeobecně úkol chránit veřejnou bezpečnost a bdít nad veřejným pořádkem a veřejnou mravností, tak aby každý občan mohl žít v klidu a bez obav.

§ 2.

K úkolům správních úřadů národní bezpečnosti (§ 1) patří bez újmy příslušnosti jiných úřadů a orgánů (soudů):

1. ochrana ústavního zřízení, zejména zajištění Československé republiky před útoky na její svrchovanost, samostatnost, celistvost, demokraticko-republikánskou státní formu, bezpečnost a obranu;

2. ony úkoly, které zákon ze dne 13. května 1936, č. 131 Sb., o obraně státu, přikazoval v obcích, pro něž byly zřízeny bývalé státní policejní úřady, těmto úřadům;

3. střežení státních hranic; věci strážce obrany státu;

4. zajištění osobní bezpečnosti ústavních činitelů;

5. ochrana lidových práv a svobod, zaručených ústavou;

6. obrana proti hospodářskému vyzvědačství;

7. obrana proti hospodářskému záškodnictví, t. j. proti soudně trestným činům, namířeným proti plánovanému a řízenému hospodářství nebo proti národním podnikům, znárodněným podnikům nebo podnikům pod národní správou;

8. všeobecná ochrana osobní bezpečnosti občanů;

9. všeobecná ochrana bezpečnosti veřejného i soukromého majetku;

10. policejní věci zbraní, střeliva a výbušnin;

11. policie požární a věci hasičstev (s výjimkou úpravy služebních a platových poměrů jejich příslušníků); pomoc při pohromách;

12. policejní věci dopravy silniční, zejména: dohled nad stav komunikací s hlediska dopravní bezpečnosti; věci chování v silniční dopravě; dopravní značky; připuštění k silniční dopravě;

13. policejní věci dopravy železniční, zejména: péče, aby v okolí dráhy nebylo nic podnikáno, co by ohrožovalo dráhu nebo její provoz, nebo způsobovalo nebezpečí ohně; péče o zachování veřejné bezpečnosti, klidu a pořádku na dráze;

14. policejní věci dopravy letecké, zejména: pozorování a evidence veškeré letecké činnosti ve výsostných oblastech státu; dozor nad dodržováním zákonných předpisů a mezinárodních úmluv o letectví;

15. evidence obyvatelstva, zejména: hlášení pobytu; hlášení vojenských osob mimo činnou službu pro vojenské účely podle branných předpisů; průkazy totožnosti;

16. věci cizinecké, cestovní pasy a pohraniční styk;

17. věci poštovních holubů;

18. policie spolková (také věci zvláštních sdružení) a policie shromažďovací;

19. boj proti zločinnosti; věci postrku a vyhoštění a věci hnanecké; policejní dozor; věci donucovacích pracoven, vychovatelén, pracovních středisk a policejních věznic;

20. věci potulných cikánů;

21. potírání sociálních neřestí, zejména: potírání alkoholismu, opatření proti osobám vyhýbajícím se práci; opatření proti zpuslosti mládeže; potírání hazardních her, prostituce, žebroty a tuláctví; boj proti nedovolenému rozšiřování a užívání omamných prostředků;

22. policejní opatření podle předpisů o potírání pohlavních nemocí;

23. věci veřejných sbírek, sázek a loterií; povolování hracích automatů a dohled na ně;

24. policejní věci veřejných podniků, zejména: policie divadelní a policie filmová; povolování výstav, představení a zábav; věci produkčních licencí;

25. policejní věci tisku a rozhlasu;

26. dohled na veřejně přístupné místnosti, shromaždiště a prostranství;

27. věci policejní uzavírací hodiny;

28. ochrana zvířat před týráním;

29. ochrana úrody, věci polního, lesního a vodního pychu;

30. věci ztrát a nálezů;

31. věci stejnokrojů, odznaků, praporů a vlajek s výjimkou věcí výsostných symbolů a vyznamenání;

32. evidence soudních provinileů; vysvědčení zachovalosti; věci státní spolehlivosti;

33. šetření o trestných činech soudních (úkony přípravného řízení podle trestních řádů) a součinnost při stíhání ostatních trestných činů.

§ 3.

(1) Je-li v oboru národní bezpečnosti stanovena v první stolici působnost místního národního výboru, náleží správním úřadům národní bezpečnosti dohled a rozhodování v pořadí stolice.

(2) Do oboru působnosti ministerstva vnitra náleží úkoly národní bezpečnosti, není-li dána příslušnost jiného ministerstva.

§ 4.

Toto nařízení nabývá účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení; provede je ministr vnitra v dohodě se zúčastněnými ministry.

Gottwald v. r.

Dr. Zenkl v. r.	Ing. Jankovcová v. r.
Dr. Kočvara v. r.	Đuriš v. r.
Široký v. r.	Dr. Čepička v. r.
Masaryk v. r.	Dr. Pietor v. r.
ařm.gen.Svoboda v.r.	Ing. Kopecký v. r.
Dr. Ripka v. r.	Hála v. r.
Nosek v. r.	Dr. Nejedlý v. r.
Dr. Dolanský v. r.	Dr. Procházka v. r.
Dr. Stránský v. r.	Majer v. r.
Dr. Drtina v. r.	Dr. Franek v. r.
Kopecký v. r.	Dr. Clementis v. r.

Lichner v. r.

230.

Vyhláška ministra vnitra

ze dne 31. prosince 1947

o úlevách z visové povinnosti ve styku s Bulharskem.

V dohodě s ministerstvem zahraničních věcí stanovím podle § 11, odst. 2 zákona ze dne 29. března 1928, č. 55 Sb., o cestovních pasech, toto:

§ 1.

Visová povinnost pro majitele diplomatických a zvláštních (služebních) cestovních pasů bulharských se zrušuje.

§ 2.

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1948.

Nosek v. r.

231.

Vládní nařízení

ze dne 9. prosince 1947,

jímž se nově upravují některé úkoly dvouletého hospodářského plánu.

Vláda republiky Československé nařizuje podle § 16, odst. 3 zákona ze dne 25. října 1946, č. 192 Sb., o dvouletém hospodářském plánu:

§ 1.

Základní úkoly, stanovené zákonem č. 192/1946 Sb. (dále jen „zákon“) v oborech průmyslu, zemědělství a stavebnictví, které jsou dotčeny podstatnou změnou v předpokladech, za nichž byl dvouletý hospodářský plán sestaven, způsobenou mimořádnými hospodářskými poměry a neúrodou v roce 1947, se nově upravují podle dalších ustanovení.

§ 2.

Základní úkoly v průmyslu.

Z úkolů, které zákon stanoví v § 2 jako základní úkoly pro průmysl na rok 1948, se dále uvedené úkoly nově upravují tak, že činí

a) ve výrobě báňské:

výroba koksu	4,840.000 tun,
těžba železné rudy	1,290.253 tun;

b) ve výrobě energie:

výroba elektřiny	7.556.000.000 kWh,
výroba plynu	680,150.000 m ³ ;

c) ve výrobě hutnické:

výroba surového železa	1,508.500 tun,
výroba surové oceli	2,455.000 tun,
výroba válcovaných výrobků	1,730.000 tun;

d) v průmyslu železa a kovu:

výroba železničních vagonů	7.802 kusy,
výroba tramvajových vozů a trolejbusů	135 kusů,
výroba hospodářských strojů hodnotu	1.448,195.000 Kčs,
při čemž činí zejména výroba	
strojů na zpracování a přípravu půdy	102.844 kusy,
strojů sečích a sázecích	16.100 kusů,
strojů sklizňových	49.607 kusů,
strojů na zpracování sklizně	11.467 kusů,
strojů na přípravu krmiv	55.023 kusy,
ostatních hospodářských strojů	65.318 kusů,
výroba odlitků	362.000 tun,
výroba elektromotorů 0,5 do 25 kW	270.000 kusů,
výroba motocyklů	70.250 kusů,
výroba radiopřijímačů	200.000 kusů;

e) ve výrobě chemické:

výroba syntetických pohonných látek z převážně domácích surovin	o 22% více proti stavu v roce 1946,
výroba mazacích olejů	o 103% více proti stavu v roce 1946,
výroba benzenu (benzolu) a homologů	o 44% více proti stavu v roce 1946,
výroba fosforečných hnojiv	314.165 tun,
výroba dusíkatých hnojiv	146.820 tun,
výroba kyseliny sírové	205.842 tuny,
výroba sody	102.400 tun,
výroba umělé stříže	16.750 tun,
výroba umělého hedvábí	5.000 tun;

f) v průmyslu sklářském:

výroba dutého skla	110.570 tun,
výroba plochého skla	17.000.000 m ² ,
výroba drobného skla	5.500 tun;

g) v průmyslu kamene, zemin a keramiky:

výroba cementu	o 6,6% více, než bylo stanoveno předběžným rozvrhovým číslem pro rok 1948 („orientačním číslem“),
výroba cihel	964.900.000 jednotek,
výroba tašek	156.648.000 kusů,
výroba vápna	814.000 tun;

h) v průmyslu papírenském:

výroba buničiny	241.500 tun,
výroba papíru	236.750 tun,
výroba lepenky	70.300 tun;

i) v průmyslu dřeva:

výroba řeziva jehličnatého a listnatého	3.015.000 m ³ ,
výroba obchodních dýh	7.079.000 m ² ;

j) v průmyslu textilním a oděvním:

výroba bavlnářských přízí (bavlněné příže s přízí vigoňovou)	76.845.000 kg,
výroba vlněné (česané a mykané) příže	26.492.000 kg,
výroba lněné příže	9.460.000 kg,
výroba tkanin z bavlny, lnu a hedvábí	73.750.000 kg,
výroba vlněných tkanin	19.800.000 kg,
výroba jutových tkanin	o 0,4% více, než bylo stanoveno orientačním číslem,
výroba punčoch a ponožek	61.000.000 párů;

k) v průmyslu kožedělném a gumárenském:

výroba obuvi	52.349.400 párů,
výroba obručí pro jízdní kola a motocykly	5.040.000 kusů,
výroba obručí pro osobní automobily, nákladní automobily a traktory	674.000 kusů;

l) v průmyslu cukrovarnickém:

výroba rafinovaného cukru	672.400 tun,
výroba melasy	158.100 tun;

m) v průmyslu mlynářském:

výroba mlýnských jedlých výrobků z pšenice a žita	1.679.420 tun;
---	----------------

n) v průmyslu potravinářském:

výroba mlékárenského másla	19.600 tun;
--------------------------------------	-------------

o) v průmyslu pivovarském a sladařském:

výroba sladu	109.000 tun,
výroba piva	8.000.000 hl;

p) v průmyslu lihovarnickém:

výroba surového lihu	267.290 hl.
--------------------------------	-------------

§ 3.

Základní úkoly v zemědělství.

(1) Z úkolů, které zákon stanoví v § 3, odst. 1 jako základní úkoly pro zemědělství na rok 1948, se dále uvedené úkoly nově upravují tak, že činí

a) ve výrobě rostlinné:

výroba pšenice	1,440.826 tun,
výroba žita a soureže	1,172.695 tun,
chlebového obilí celkem	2,613.521 tunu,
výroba ječmene	1,084.767 tun,
výroba ovesa	1,017.102 tuny,
výroba brambor	8,001.831 tunu,
výroba olejnin	48.011 tun;

b) ve výrobě živočišné:

výroba hovězího masa	114.700 tun,
výroba vepřového masa	195.400 tun,
výroba sádla	21.120 tun,
výroba mléka	21,715.000 hl,
výroba vajec	920,000.000 kusů.

(2) Úkol, který zákon stanoví v § 3, odst. 2 jako základní úkol pro zemědělství na rok 1948, se nově upravuje tak, že procento, o které se má zvýšit počet ovocných stromů, činí 6%.

§ 4.

Základní úkoly v stavebnictví.

Z úkolů, které zákon stanoví v § 4 jako základní úkoly pro stavebnictví, se dále uvedené úkoly nově upravují tak, že po zvýšení provedeném vládním nařízením ze dne 1. července 1947, č. 131 Sb., kterým se nově upravují některá opatření k provedení dvouletého hospodářského plánu, bude úkolem stavebnictví zejména:

- a) obnoviti, po případě nově postavit 113.213 bytových jednotek nákladem 19.660 milionů Kčs,
- b) obnoviti, po případě nově postavit veřejné stavby nákladem 14.871 milionů Kčs,
- c) pořídit stavby pro průmysl nákladem 10.910 milionů Kčs,
- d) pořídit stavby pro zemědělství nákladem 1.894 milionů Kčs,
- e) obnoviti, dostavěti nebo pořídit stavby pro dopravu nákladem 7.745 milionů Kčs.

§ 5.

Ustanovení § 1, odst. 1 vládního nařízení ze dne 7. října 1947, č. 189 Sb., o rozvržení úkolů, vyplývajících z dvouletého hospodářského plánu, na zemědělské podniky a na chovatele skotu, prasat a slepic v hospodářském roce 1947/1948, se pozměňuje tak, že se úkol výroby olejin stanovený na hospodářský rok 1947/1948 nově upravuje na 48.011 tun.

§ 6.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provedou je všichni členové vlády.

Gottwald v. r.

Dr. Zenkl v. r.	Kopecký v. r.
Dr. Šrámek v. r.	Ing. Jankovcová v. r.
Dr. Kočvara v. r.	Đuriš v. r.
Tymeš v. r.	Dr. Čepička v. r.
Široký v. r.	Dr. Pietor v. r.
Masaryk v. r.	Ing. Kopecký v. r.
arm. gen. Svoboda v. r.	Hála v. r.
Dr. Ripka v. r.	Dr. Nejedlý v. r.
Nosek v. r.	Dr. Procházka v. r.
Dr. Dolanský v. r.	Majer v. r.
Dr. Stránský v. r.	Dr. Franek v. r.
Dr. Drtina v. r.	Dr. Clementis v. r.

Lichner v. r.

Důležité upozornění.

Předplatitelům ročníku 1947, pokud odběr Sbírky nevypověděli nebo nepozměnili, bude Sbírka zasílána na tutéž adresu a ve stejném počtu výtisků také v roce 1948.

Vyčkejte s platbami předplatného na rok 1948, dokud neobdržíte složenku!

Složenky budou zaslány všem předplatitelům postupně v měsíci lednu 1948.

Používejte ve styku s administrací svých předplatitelských čísel, uvedených v první řádce adresy a uvádějte přesné adresy a příslušné poštovní úřady.

Administrace Sbírky zákonů a nařízení,

Praha III., Tržiště č. 9.

Telefon čís. 459-41 a 411-95.

